

ஆசார்ய வ்ருக்ஷம்

(ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன் ஆஸ்ரமம், கோவையின் மின் மாத இதழ்)

சிறப்பு இணைப்பு

ஸ்ரீ நாதமுனிகள்
திருநக்ஷத்திர வைபவம்

01-07-2023

பொருளடக்கம்

எண்	தலைப்பு	பக்கம் எண்
1	நாத முனிகளும் தாள மொழிகளும்	3
2	புலன்கள் அனைத்தும் பரந்தாமனை அனுபவிக்கவே!	8
3	ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் திருநகூத்ரம்	11
4	வாழிதிருநாமம் நாதமுனிகள் எளிய விளக்கவுரை	14
5	நாதமுநிகளுடன்	17
6	ACHARYA VAIBHAVAM -SRIMAN NATHAMUNIGAL	20
7	NATHAMUNI-1	23
8	NATHAMUNIGAL-2	25
9	NATHAMUNIGAL-3	27
10	SRI NATHAMUNI, AND THE PATH OF TWO FOLD SCRIPTURE	29

நமது குருபரம்பரை

1.பெரிய பெருமாள், 2.பிராட்டி,

3.சேனை முதலியார், 4.நம்மாழ்வார், 5.##### நாதமுனிகள் #####

1. நாத முனிகளும் தாள மொழிகளும்

வியாஸ முயற்சி: க்ருஷ்ண குமார தாத தாஸன், புண்யபுரி (பூனா)

முன்னுரை:

நமது வைணவ சம்பிரதாய குருமார்கள் என்னும் ஆசார்யர்கள் வரிசையில் ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் முதன்மையானவர் என்பது யாவரும் ஒப்புக் கொள்வர்.

லக்ஷ்மீநாத ஸமாரம்பாம், நாத யாமுந மத்யமாம்,
அஸ்மதாசார்ய பர்யந்தாம் வந்தே குருபரம்பராம். என்றபடிக்கு

ஸ்ரீமந் நாராயணன் ஆதிசுருவாகவும், ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளும், அவருடைய திருப்பேரனார் ஸ்ரீ ஆளவந்தார் என்ற யமுனாசார்யார் மத்தியிலுமாக ஸ்ரீவைஷ்ணவ குரு பரம்பரை அமைந்துள்ளது என்பதை பகவத் இராமானுஜரின் சீடரான ஸ்ரீகூரத்தாழ்வான் தனியனில் அருளியுள்ளார். பின்னாளில் ஸ்வாமி தேசிகனும், அதனை வரிசைப்படுத்தி கீழ்வரும் பாசுரமாகச் சொல்கின்றார்.

என்னுயிர்த் தந்தளித்தவரை சரணம்புக்கு
யானடைவே அவர்குருக்கள் நிரைவணங்கி
பின்னருளால் பெரும்பூதூர் வந்தவள்ளல்
பெரியநம்பி ஆளவந்தார் மணக்கால்நம்பி
நன்னெறியை அவர்க்குரைத்த உய்யக்கொண்டார்
நாதமுனி சடகோபன் சேனைநாதன்
இன்னமுதத் திருமகள் என்றிவரை முன்னிட்டு
எம்பெருமான் திருவடிகள் அடைகின்றேனே!

மேற்சொன்ன பாசுரத்தின் வழியாக, நம்மாழ்வாரின் அருளாசி பெற்ற முதன்மையான ஆசார்யன் என்பதை குருபரம்பரை காட்டிக் கொடுக்கின்றது என்று அறிய முடிகிறது. இந்த ஆசார்யன் நமது வைணவத்திற்கு கிடைத்த நற்பெருங் கொடை என்பதும் கூட மிகையாகாது. ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் அவதரித்ததாலேயே, நமது சம்பிரதாயம் தழைத்து ஓங்கி நிலைநிற்க வழி செய்தது. மீண்டும் நம்மிடையே சந்தமிகு தமிழ் மறையான நாலாயிர திவ்யப் பிரபந்தத்தை பெற்றுக் கொடுத்தது அவருடைய தமிழ், இசை, இலக்கிய, அவற்றிலும் மேலான, ஆசார்ய பக்தியின் வெளிப்பாடு ஆகும். இப்பேர்ப்பட்ட, ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளைப் போற்றும் பல பாசுரங்கள் அவரைப் பற்றி வந்த ஆசார்ய பெருமக்கள் பாடியுள்ளனர். அவைகளுள், விசிஷ்டாத்வைதம் நிலைகாட்டிய ஸ்வாமி தேசிகனின் வற்றாத தமிழருவியாம் தமிழ்ப் பிரபந்தங்களில் ஒன்றான அதிகார சங்கிரகம் தொகுப்பின் வாயிலாக ஸ்ரீமந் நாதமுனி ஆசார்ய வள்ளலை அறிந்து கொள்ளும் வண்ணம் ஏற்கெனவே மேலே குறிப்பிட்ட பாசுரமும், கீழேவரும் பாசுரமும் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன....

காளம்வலம்புரியன்ன நற்காதல் அடியவர்க்கு,

தாளம்வழங்கி தமிழ்மறை இன்னிசைதந்த வள்ளல்;

மூளும் தவநெறி மூட்டிய நாதமுனி கழலே,

நாளும் தொழுதெழுவோம் நமக்கார்நிகர் நானிலத்தே!

ஆம்.....இந்தப் பாசுரம் குறிப்பிட்டுச் சொல்வது நமக்கெல்லாம் முதல் ஆசார்யர்கள் வரிசையில் நம்மாழ்வாருக்கு அடுத்தபடியாக விளங்கிய ஸ்ரீநாதமுனிகளையே! தேசிகன் இவரை தமிழ் மறைக்கு இன்னிசை வழங்கிய வள்ளல் என்றே கொண்டாடுகின்றார். ஆனிமாதம் அனுஷ நட்சத்திரம் இவரது அவதாரம். இந்தக் கட்டுரை மூலம் அவருடைய வரலாறுடன் கூடிய விசேஷ விவரங்களையும் சேர்த்து அனுபவிக்கப் ப்ரயத்தனம் செய்கின்றேன். அவரே அடியேனையும் ஆட்படுத்தி அவருடைய விவரங்களை அனைவருக்கும் விசேஷித்து அருளப் ப்ரார்த்தித்து எழுத்துக் கைங்கர்யம் மேற்கொள்கிறேன். பலரது படைப்புகள் மற்றும் எழுத்துக்கள் மூலம் திரட்டிய விஷயங்களை என்னால் இயன்றளவு தொகுத்து வழங்கிட முனைகிறேன்.. இனி...ஸ்ரீ நாதமுனிகள் பற்றியே....

அவதாரமும் பெயர்க்காரணமும்:

காட்டுமன்னார் கோவில் எனப் பிரசித்தமான வீரநாராயணபுரம் என்னும் இடத்தில் கி.பி. 823ம் வருடம் சோபக்ருது ஆண்டின் ஆனி அனுஷ நட்சத்திரம் கூடிய பெளர்ணமியில் திருவரங்கநாதன் என்ற இயற்பெயருடன் திருவவதாரம். இவரது தந்தையார் ஈஸ்வர முனி என்பவர். திருவரங்கநாதன் திருமாலின் படைக்குத் தலைவனாம் விஷ்வக்சேனரின் படைத்தளபதி கஜானன் அம்சமாகப் பிறந்தார். அங்குள்ள கோயிலின் சிறுசிறு பணிகளில் தந்தைக்கும் ஒத்தாசை செய்தும் வந்தார். திருவரங்கநாதன் என்ற திருநாமம் இவருக்கு இருந்தாலும் ஒரு முனியைப் போல தவநெறியிலும் யோகாப்யசங்களிலும் தேர்ச்சியும் பெற்று இருந்தமையால் இவரை எல்லோரும் அழைப்பது சுருங்கி நாதமுனிகள் என்றே தங்கிவிட்டது. இவருக்கு இசையிலும் அளவில்லா ஈடுபாடு. இதனால் பக்தி லயமிக்க இசை கூட்டி இறைவனை மகிழ்விப்பதில் பொழுது கழித்துக் கொண்டிருந்தார்.

திருமால் ஈடுபாடும் தலயாத்திரையும்:

வீரநாராயணபுரத்தில் இருந்து வந்த போதிலும் திருமால் உறையும் திவ்ய தேசத்து எம்பெருமான்களையும் கண்டு ஆனந்திக்கும் பொருட்டுத் தந்தையுடன் வடதேசத்து க்ருஷ்ணர்த் தலங்களின் இயற்கை எழில் வளம் மற்றும் பெருமாளின் பலவித திவ்ய கோல அழகில் எல்லாம் தன்னை ஈடுபடுத்தியதோடு பக்திமார்க்கத்தில் இணைத்துக் கொண்டார். பின்னர் வீரநாராயணபுரம் திரும்பி விட்டார். கோயிலுக்காகத் தோட்டப் பராமரிப்பு, சுத்தம் செய்தல், மலர்கள் மற்றும் இசை சமர்ப்பணங்களோடு பலவித கைங்கர்யங்கள் செய்து வந்த சமயம் சில அடியவர்கள் ஊர்ப் பெருமாளை நோக்கிப் பாசுரங்கள் பாடுவதை உற்றுக் கவனித்துக் கொண்டு வந்தார். இசையுடன் பாடியதில் உள்ளம் ஈர்க்கப்பட்டு அதில் பொதிந்த வார்த்தைகளை ஆராய்ந்தார். இந்தப் பாசுரம் பாடிய அடியவர்கள் திருக்குடந்தையிலிருந்து வந்ததால், ஆராவமுதே எனத் தொடக்கமாகிப் பத்து பாடல்கள் பாடி முடிக்கையில்...*உழலையென் பின்பேய்ச்சி* என்ற பாடலின் முடிவில்

.**ஓராயிரத்துள் இப்பத்தும்...**என்று பாடியதும் இவருக்கு வியப்பாக இருந்தது. இந்தப் பத்துப் பாடலே இத்தனை சுவையோடு இருக்கிறதே...அந்த ஆயிரமும் கேட்க இன்னும் நாவுக்கும் செவிக்கும் நல் விருந்தாய் இருக்குமே என்று அவர்களை நாடி மீதமுள்ள பாடல்களையும் வேண்டினார்.

கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பின் ப்ரபாவம்:

அவர்களிடம் கேட்டுப் பெற முடியாமையால் திருக்குடந்தைப் பெருமானான ஆராவமுதனிடமே தன் அபிலாஷையைத் தெரிவித்தார். அதற்கும் பகவான் கனவில் பேரருள் புரிந்து ஸ்ரீநம்மாழ்வார் இருப்பிடமான திருக்குருகூருக்கு விரையும்படித் தூண்டினார். குருகூரில் இதுபற்றிக் கேட்டும் யாருமே அறிந்திராததால் ஆதிநாதப் பெருமாள் திருவடியில் உள்ளம் உருகிக் குழைந்தார். அங்கே, ஒரு சிலரால் அடையாளம் காட்டப்பட்ட மதுரகவியாழ்வார் வழிகொண்ட சீடர்களில் ஒருவர் ஸ்ரீநாதமுனிகளுக்கு தமது குருவினால் இயற்றப்பட்டு தாம் கற்றுவந்த கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு என்னும் பத்துப்பாடல் அருளியதோடு இதனை 12000 முறை பாராயணம் பயின்றால் குருவின் திருவருளால் தேடும் முயற்சி கைகூடலாம் என வழியும் தெரிவித்தார். அதனால் அகம் மகிழ்ந்து ஸ்ரீநம்மாழ்வார் வீற்றிருந்த திருப்புளிமர அடியிலேயே கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பின் பத்துப் பாசுரங்களையும் பன்னீராயிரம் முறை மெய்யுருகக் கண்ணீர் சோர சேவித்துப்பின் தன் ப்ரார்த்தனைக்குச் செவிசாய்க்கவும் ஆழ்வாரையே வேண்டிக் கொண்டார். அதில் மகிழ்ந்து ஆழ்வாரும் தாமருளியப் பிரபந்தங்களோடு மற்ற ஆழ்வார்கள அருளியப் பாசுரங்களையும் சேர்த்து நாதமுனிகளுக்கு வழங்கினார். அத்தோடு விசேஷ யோக சித்திகளும் இரகசிய விஷயங்களும் தந்தருளினார். அவர் படிக்கப் படிக்க அவை அனைத்தையும் ஒன்றாக நாதமுனிகள் தொகுத்ததாகக் கூறப்படுகிறது. அப்பேறு பெற்றமைக்கு உதவியாகவும் காரணமாகவும் இருந்த கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு பாசுரத்தின் ப்ரபாவத்தை நன்கு அறிந்து கொண்டு தம்முடைய வீரநாராயணபுரம் ஏகினார்.

தமிழ்மறை இன்னிசை தந்த வள்ளல்:

ஸ்ரீநம்மாழ்வார் மூலமே அனைத்தும் அறிந்து கொண்டதால் அவரையே ஆசார்யராகவும் நாதமுனிகள் ஏற்றுக் கொண்டு மறைப்பணியில் தொடர்ந்து சேவை செய்தும் வந்தார். அவற்றுள் சிறந்ததாக இன்றும் வைணவச் சம்பிரதாயம் கொண்டாடுவது சந்தமிகு தமிழ் மறையாம் நாலாயிரத்தைத் தொகுத்தளித்ததையே. ஆயிரம் ஆயிரங்களாய் மூன்றினை இசையோடு கூடிய பகுதிகளாகவும், இசையல்லாததை இயல் வடிவத்தில் ஓர் ஆயிரம் நான்காவது பகுதியாகவும் அமைத்தார். இவ்வகையில், அத்தனைப் பாசுரங்களையும் பண்வடிவத்தில் செய்து பலரும் படித்தோதும்படி இசையும் தாளங்களும் சேர்த்தபடி வழங்கியது அவரது ஈடில்லா வள்ளல் தன்மையே. அதுவரையில் ஓதப்பட்டு வந்த திருவாய்மொழி குடந்தை ஆராவமுதனின் பாசுரங்களோடு கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு பத்துப் பாசுரங்களும் மட்டுமான நிலை மாறி நாலாயிரமும் நன்கு அனுசந்திக்க ஏதுவானது. தாளமொழிகளில் தமிழ் மறைப் பல்லோரையும் திருமால் மீது பக்தியை உண்டாக்கியது. தான்

வாழ்ந் காலத்தில் அதைக் கேட்டு ஆனந்தம் கொண்டதைப் போல் தனக்குப் பின்னும், இம்மறையை தேவகானங்களால் பாடியும், அபிநயித்தும், இசை வடிவங்களால் பலரையும் கேட்டு ஓதி மகிழும் வண்ணம் பரப்பும் முயற்சியோடு தமது சிஷ்யப் பிரியர்களுக்கும் கட்டளையிட்டு அதைச் செயலாக்கினார். நாதமுனிகள் தொகுத்த இத்திவ்யப் பிரபந்தமே உலகின் அனைத்து மொழி பேசும் வைணவர்களுக்கும் ஆதாரமாகவும் தினப்படி வழிபாட்டிற்கும் விளங்குகிறது. தமிழில் பிரபந்தங்கள் ஒதுவதில் தாள மொழிகளில் தலைச்சிறந்தபடி மாற்றி நமக்கு வழங்கிய வள்ளல் என்பதால், ஸ்வாமி தேசிகன் *தாளம் வழங்கி...தமிழ் மறை இன்னிசை தந்த வள்ளல்...* என்று நாதமுனிகள் புகழாகச் சாதிக்கிறார். அப்படி பாசுரங்களை வழங்கியதால் எல்லோர் மனத்திலும் நினைவிலும் அகலாது நிற்கின்றதை நாம் அறிந்து கொள்ள முடிகிறது. அவருடய சேவை இத்தோடு நிற்கவில்லை. அந்தந்தப் பாசுரத் தொகுப்புகளுக்குத் தனியன்களும் ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் வழங்கி அருளியிருக்கிறார். அவற்றுள் *குருமுகமநதீத்ய..* (பெரியாழ்வார் திருமொழி), *அவிதித விஷயாந்தர..* (கண்ணினுண் சிறுத்தாம்பு), *பக்தாம்ருதம் விஸ்வ ஜநாநுமோதநம்...*(திருவாய்மொழி) போன்றவையும் மிகப் ப்ரசித்தம்.

வைணவச் சம்பந்தாயத்தின் அருள்கொடை:

யோக மார்க்கத்தை பிரதானமாக ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் நியாயத்தவம், புருஷ நிர்ணயம் மற்றும் யோகரஹஸ்யம் என்று மூன்று அற்புதமான நூல்களை இயற்றினார். ஸ்ரீமந்நாத முனிகள் தமிழ் கூறும் நல்லுலகத்தாராலும் கொண்டாடும்படி தமிழ் மறை தந்து வைணவத்தைச் சிறக்க வைத்ததால் வைணவச் சித்தாந்தம் வழிசெல்ல பலரையும் ஊக்குவித்தது. இந்த வைணவக் குலம் தழைக்க இவர் மூலம் இறைவன் ஓர் அசிரீரியாய் யமுனை நதிக்கரையில் அருளிய வார்த்தைகள்... “இவரது பேரன் பிறந்து சீரிய வேதாந்தங்களை நிலைநாட்ட இம்மண்ணில் தோன்றுவான்”. அவனை பக்தியில் ஈடுபடுத்தவும், அதனை நிறைவேற்றும் படியும் நாத முனிகள் தம்முடைய சிரேஷ்ட சீடர்களான உய்யக் கொண்டார் (அரவிந்தாசூர்) , மணக்கால் நம்பி (ஸ்ரீராமமிஸ்ரர்) இவர்கள் இருவருக்கும் நியமனம் பணித்தார். அவ்வாறே, மணக்கால் நம்பியின் பெருமுயற்சியால் பலன் கிட்டியது. யமுனைத்துறைவன் என இயற் பெயரும், ஆளவந்தார் என்ற பட்டப்பெயரும் கொண்டு விளங்கிய நாதமுனிகளின் பேரன், பின்னர், பக்திவழியாலும் வேதாந்தக் கருத்துக்களாலும் எம்பெருமானையும் தாயாரையும் பலவித தோத்திரக் க்ரந்தங்களால் பாடியும் போற்றியும் இருந்ததால், குலத்திற்கே ஒரு விடிவெள்ளியாக வைணவர்கள் கருதி மகிழ்ச்சி கொண்டனர். ஆளவந்தார் அருளிய ஸ்தோத்ர ரத்னத்தின் முதல் மூன்று ஸ்லோக வாயிலாக, தமக்கு இப்பேறு கிடைக்க தனது பாட்டனாரான நாதமுனிகளே காரணம் என்றும், கடைசி ஸ்லோகத்தால் அப்பேர்ப்பட்டவரின் திருவடித் தாமரைகளை வணங்குவதாய்க் கூறி முடிக்கிறார். ஆளவந்தார் கண்ட வைணவக்குலம் பின் அவரால் இராமானுசனைக் கண்டெடுத்து இன்னும் தழைத்து சீருடன் விளங்கியது. ஆகவே தான், ஆளவந்தார் மூலம் அருள் கொடையை ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் வழங்கியதாகவே நாம் எண்ணுகிறோம். *சீலங்கொள் நாதமுனியை நெஞ்சால் வாரிப் பருகும் இராமானுசன்...*என்பது இராமானுச நூற்றந்தாதியில் அமுதனார் கூற்று இங்கே எண்ணத் தகுந்தது.

நாதமுனிகளும் இராமன்பதமும்:

நாதமுனிகள் எம்பெருமானை தியானித்துக்கொண்டிருக்கும் போது அனைத்தையும் மறந்து விடுவார். தியானத்திலிருந்து மீண்டும் தனது எண்ணத்தில் இருந்த பெருமாள் எங்கே எப்படியும் காட்சி கொடுத்துத் தன்னுடன் சேர்த்துக் கொண்டு விடுவான் எனத் தீர்க்கமாக இருந்தார். அவ்வாறே ஓர் நாள் அந்தக் கோயிலுக்கு வேடுவன், வேடுவச்சியுடன் கூட ஒருவன் குரங்குடன் வந்து சென்றதை அறிந்து அவர்கள் சென்ற வழியெல்லாம் தானும் தேடித் தொடர்ந்து சென்றார். காரணம், அவரது நினைவில், வந்தவர்கள் இலக்குவனோடு, ஸ்ரீராமபிரான் மற்றும் சீதாதேவியாயும், அநுமனும் சேர்ந்து, தன்னை அழைத்துச் செல்லவே வந்ததாய்ப் பாவித்தார். அவர்களைத் தேடித்தேடிப் போகையில் கங்கை கொண்ட சோழபுரத் தருகில், ஸ்ரீராமபிரான், பிராட்டி சகிதம் திருக்காட்சி நாதமுனிகளுக்கு வழங்க, வணங்கியபடியே தம் மெய்மறந்து ஆனந்தத்திலேயே முக்தியும் பெற்றார். இப்பூவுலகில் மன நிறைவுடன் வாழ்ந்தவர், கி.பி. 950 ல், ஸ்ரீராமனை தியானித்துக் கண்களை மூடி ஸ்ரீராமமிஸ்ரர் மடியிலேயே தலை வைத்து ஸ்ரீராம த்யானத்திலேயே இறைவனவன் திருவடியடைந்தார். கங்கை கொண்ட சோழபுரத்தில் இன்றும் அங்கே அமைக்கப் பட்ட நாதமுனிகளின் திருவரசு கண்டு, போற்றி, வணங்கி வருவதும் வைணவக்குல ஆசார்ய சீலர்களின் முக்கியத் திருப்பணி ஆகும். ஆழ்வாரின் மறைகளை மீண்டும் மண்ணுலகத்திற்கு வழங்கி மங்காப் புகழுடன் வைணவக் குலத்திற்கு நம்மாழ்வாருக்கு அடுத்த ஆசார்யன் என்ற ஸ்தானத்தில் வீற்றபடி அருள்பாலிக்கிறார், ஸ்ரீ நாதமுனிகள்.

முடிவுரை:

இத்தகைய உயரிய பரோபகாரருக்கென தனியன் அமைத்து திவ்ய ப்ரபந்தத்தைத் சேவிக்கும் போதெல்லாம் துவக்கமாய்த் துதித்து நாதமுனிகளையும் ஸ்தோத்திரம் செய்து அவரது கைங்கர்யம் பாக்கியம் நாம் பெற்றோம். ஸ்வாமி தேசிகனும் தம்முடைய யதிராஜ ஸப்ததியில்,

நாதேந முநிநாதேத பவேயம் நாத வாநஹம் |

யஸ்ய நைகமிகம் தத்த்வம் ஹஸ்தாமலகதாம் கதம் ||

என்று சொல்வது போல், மறைகளில் மறைந்துள்ள ஆழ்பொருள்களை எல்லாம் ஆய்ந்துக் கண்டெடுத்ததோடு அதைக் கையில் கனிபோலக் காட்ட வல்ல ஸ்ரீநாதமுனிகளையே நாம் நாதனாகக் கொண்டிடுவோம்.

ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளின் திருவவதாரத் திருநாள் கொண்டாடும் நாளில், அவரது திருவடித் தாமரைகளையும், அவர்வழி வந்த ஆசார்யப் பெருமக்கள் திருவடிகளையும் வணங்கிப் பல்லாண்டு பாடி என் கட்டுரையையும் நிறைவு செய்கின்றேன். கட்டுரையில் தவறேதும் இருப்பின் பொறுத்தருள வேண்டிப் பணிகின்றேன்.

ஸ்ரீமதே ஸ்ரீவராஹ மஹாதேசிகாய நம:

சுபம்..

2.புலன்கள் அனைத்தும் பரந்தாமனை அனுபவிக்கவே!

ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் வீரநாராயணபுரத்தில் அவதரித்தவர். சுவாமி நம்மாழ்வாரின் சீடர். சுவாமி நம்மாழ்வார், சேனை முதலியார் என்ற விஷ்வக்சேனரின் அம்சமாகவே அவதாரம் கொண்டவர். வைகுண்டத்தில் விஷ்வக்சேனருக்கு மந்திரியாக இருந்தவர், கஜாஸ்யர். இவருடைய அம்சமாகத் தோன்றியவர்தான் ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள். பூவுலகில் இவர் இரண்டாவது குருவாக போற்றப்படுபவர்.

ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் சமேத
வீரநாராயணப் பெருமான்

ஸ்ரீதேவி பூதேவி சமேத
வீரநாராயணப் பெருமான்

வீரநாராயணபுரம் என்கிற ஊர் தற்போதைய சிதம்பரத்திற்கு அருகில் அமைந்த சிறிய கிராமமாகும். அங்குதான் வீரநாராயணபுர ஏரி அமைந்துள்ளது. தற்சமயம் இதை வீராணம் ஏரி என்று அழைக்கிறார்கள். இந்தக் கிராமத்தில் குடிகொண்ட பகவானை வீரநாராயணபுரத்தான் அல்லது மன்னனார் என்றுதான் அழைப்பர்.

இந்த ஊரிலே சொட்டை குடி என்கிற குலத்தில் ஈஸ்வரபட்டாழ்வார் - லக்ஷ்மி அம்மங்கார் தம்பதிக்கு குழந்தையாகத் தோன்றியவர்தான் ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள். கலியுகம் பிறந்து 3224க்கு மேல் சோபக்குத் என்கிற வருஷத்தில் ஆனி மாதம் 7ம் தேதி (அதாவது, ஜூன் மாதம் 22ம் தேதி) பௌர்ணமி திதி, அனுஷ நட்சத்திரம் கூடியம் புதன்கிழமையன்று அவதரித்தார். இவருடைய தகப்பனார் இவரை ஸ்ரீரங்கநாத முனிகள் என்றும் ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் என்றும் நாதபிரம்மர் என்றும் பலவாறு பெயரிட்டு அழைத்து மகிழ்ந்தார்.

ஸ்ரீ சுவாமி நம்மாழ்வாரை இவர் அடைய காரணமானவர், ஸ்ரீ மதுரகவியாழ்வார். ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் வீரநாராயணபுரத்திலுள்ள பகவான் மன்னனாரையே வணங்கி வழிபட்டு வந்தார். அவரைத் தன்னுடைய திருவாராதனப் பெருமானாகவே கொண்டிருந்தார். இந்த நாதமுனிகளுக்கு காலத்தே திருமணமாகி சுவாமி மன்னனாரின் பரம கருணையால் ஈஸ்வர முனிகள் என்ற மகன் பிறந்தார்.

நாதமுனிகளுக்கு 11 சீடர்கள்: உய்யக் கொண்டார், குருகைக்காவலப்பன், பிள்ளை கருணாகரதாஸர், நம்பி கருணாகரதாஸர், ஏறு திருவுடையார்,

திருக்கண்ணமங்கையாண்டான், வானமாமலை தெய்வநாயக ஆண்டான், உருப்புட்டுராச்சான் பிள்ளை, சோகத்தூராழ்வான், கீழையகத்தாழ்வான், மேலையகத்தாழ்வான். இவர்களில் கீழையகத்தாழ்வானும், மேலையகத்தாழ்வானும், ஸ்ரீநாதமுனிகளுக்கு மருமக்களாவர்.

ஒருசமயம் தன் ஊரிலுள்ள மன்னனாரை வணங்கி, தம் குடும்ப, சீடர்கள் சகிதமாக வடநாட்டிலுள்ள திவ்ய தேசங்களான வட மதுரை, திருவாய்ப்பாடி (கோகுலம்), பிருந்தாவனம், யமுனா தீரம், கோவர்த்தன மலை, ஸ்ரீமத்துவாரகை, சாளக்ராமம், திரு அயோத்தி, நைமிசாரண்யம், ஸ்ரீபத்ரிகாஸ்ரமம் (பத்ரீநாதம்) ஆகிய தலங்களை சேவித்து வர அனுமதி கோரினார். மன்னனாரும் அப்படியே செய்ய அனுமதித்தார். பதினோரு சீடர்களுடன் வடதிசை நோக்கி புறப்பட்டார், ஸ்ரீநாதமுனிகள்.

பல திவ்ய தேசங்களின் அழகைக் கண்டு அனுபவித்து, பிறகு பிருந்தாவனத்திற்கு வந்தார்கள். அந்தத் தலத்தின் பேரழகில் மயங்கி, இங்கேயே நிரந்தரமாகத் தங்கிவிடுவோம் என்று தீர்மானித்தார்கள். அப்படி அங்கேயே தங்கி பகவானுக்கு எல்லா கைங்கரியங்களையும் செய்து வந்தார் ஸ்ரீநாதமுனிகள். அப்போது ஒருநாள், வீரநாராயணபுரத்து மன்னனார் இவர்கனவில் தோன்றி, 'உடனே வீரநாராயணபுரத்துக்கு வாரும்' என்று ஆணையிட்டார்.

“அழகிது கண்டீர், இப்படியொரு சொப்பனம் காட்டியருளியதே” என்று தங்களுக்குள் பேசிக் கொண்டு அங்குள்ள யமுனைத் துறைவனான பகவானிடம், தன் கனவைக் கூறினார். யமுனைத் துறைவனான பகவானும், 'அப்படியே செய்யுங்கள்,' என்று கூறி தீர்த்த பிரசாதம் கொடுத்து அனுப்பி வைத்தார். ஸ்ரீநாதமுனிகள், சீடர்கள் சகிதமாக அங்கிருந்து புறப்பட்டு, வாரணாசி வழியாக பல இடங்களிலுள்ள பகவானையும் சேவித்துக் கொண்டு, அஹோபிலம், திருமலை, காஞ்சிபுரம், திருக்கோவிலூர், ஸ்ரீரங்கம், கும்பகோணம் சார்ங்கபாணி பெருமானையும் தரிசித்து வீரநாராயணபுரத்திற்கு வந்தார். பிருந்தாவனத்தில் இருந்தபோது கூறியபடியே தன் சிஷ்யர்களோடு வீரநாராயணபுரம் மன்னனாரின் சந்நதியில் கண்ணீருடன் நெகிழ்ந்து நின்றார்.

பகவானும் உகந்து அவ்வூரிலுள்ள வைணவப் பெருமக்களை நோக்கி, “இந்த ஸ்ரீமன் நாதமுனிகளை சீடர்களோடு ஆதரியுங்கள்” என்று ஆணையிட்டார்.

எல்லா வைணவப் பெருமக்களும், இவர்களுக்கு பெரிய திருமாளிகையை கட்டிக் கொடுத்து ஆதரித்தார்கள். ஸ்ரீமன் நாதமுனிகளும் பகவானுக்கு நந்தவனம் அமைத்து, பெரியாழ்வாரைப் போலவும், தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரைப் போலவும் மாலை தொடுத்து பல்வேறு கைங்கரியங்களில் ஈடுபட்டு வந்தார். அப்படி இருக்கும் காலத்தில்தான் இவர் மீண்டும் கும்பகோணம் சார்ங்கபாணி பெருமாள் சந்நதியில் சேவித்தபோது அங்கிருந்த வைணவ அடியார்கள், "ஆராவமுதே" என்று தொடங்கி 10 பாட்டுகளை விண்ணப்பம் செய்தனர். அதன்பிறகு நம்மாழ்வார் சாதித்த எல்லா நூல்களும், பாசுரங்களும் கிடைத்த சந்நதோஷத்தில் திருவரங்கத்திற்கு வந்து பெரிய பெருமாளிடம் பணிந்து நின்றார்.

ஆறாயிரப்படி குருபரம்பரை என்ற நூலில் இச்சம்பவம் சற்றே வித்தியாசமாக கூறப்பட்டுள்ளது. அதாவது, திருக்குருகூரில் (ஆழ்வார் திருநகரியில்) சுவாமி நம்மாழ்வார் நாலாயிரமும் அருளிச் செய்தவுடன், “மிக்கவேதியர் வேதத்தினுட்பொருள், நிற்கப்பாடி என் நெஞ்சள் நிறுத்தினான்” என்று சொல்லுகிறபடியே, நாதமுனிகளும் மிக்க நன்றியுடன் அதை உகந்திருந்தார். அப்போது வீரநாராயணபுரத்து எம்பெருமான் அவர் கனவில் மீண்டும் எழுந்தருளி, “சுவாமி நாதமுனிகளே! இந்தப் பிரபந்தங்களை நாம் கேட்க இசைந்துள்ளோம். ஆகையால், நம் திருமுன்பே ஓர் உருச் சொல்ல வாரும்” என்று ஆணையிட்டார். உடனே நாதமுனிகள் நம்மாழ்வாரையும், பொலிந்து நின்ற பிரானையும் (ஆழ்வார்திருநகரி எம்பெருமான்) சேவித்து தம் கனவில் தன்னை பெருமாள் வரச் சொல்வதாகக் கூறினார்கள். அவர்களும் அப்படியே செய்யுமாறு கூறி பிரசாதங்கள் தந்து வழி அனுப்பி வைத்தனர்.

அப்படி அனுப்பும்போது சுவாமி நம்மாழ்வார், “சமமும் தமமும் உடைய (புலனடக்கம், மனவடக்கம், நாவடக்கம்) பாகவத, வைஷ்ணவ கோஷ்டியினருக்கு ஓதுவியும்” என்று ஆணையிட்டார். அதாவது, மேற்கூறிய குணங்கள் கொண்ட பாகவதர்கள், பக்தர்கள் என்று அர்த்தம் கொள்ள வேண்டும். ஸ்ரீநாதமுனிகள் வீரநாராயணபுரம் வந்து, தம் மருமக்களாகிய கீழையகத்தாழ்வான், மேலையகத்தாழ்வான் ஆகியோருக்கு நாலாயிரத்தையும் அபிநயத்தோடு சொல்லிக் கொடுத்து, பண் இசைத்து பகவானின் திருமுன்பே ஆடிப்பாடச் சொல்லி பகவான் எப்படியெல்லாம் அனுபவிக்கிறான் என்று பார்த்துப் பார்த்து சந்தோஷப்பட்டார். இதற்கு மூலகாரணம் என்னவெனில், மன்னனார் ஸ்ரீநாதமுனிகளிடம் மிகவும் சுவாரசியமாய் ஒரு விஷயத்தைத் தெரிவித்ததுதான்.

3. ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் திருநகூத்தரம்

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ஸ்ரீ பாலதந்வி குரவே நம:

தனியன்

ஜ்யேஷ்டாமாஸே த்வநூராதே ஜாதம் நாதமுநிம் பஜே|
ய: ஸ்ரீஸ்டாரே: ஸ்ருதவாந் ப்ரபந்த மகிலம் குரோ:

அர்த்தம்

ஆனி அனுஷத்தில் அவதரித்தவராய், ஆசார்யரான நம்மாழ்வாரிடமிருந்து எல்லா திவ்யப்ரபந்தங்களையும் கேட்டவரான நாதாமுனிகளிடம் பக்தி செய்கிறேன்.

வைபவம்:

ஆழ்வார்கள் காலத்திற்குப் பிறகு நெடுநாள் வரையில் தர்சன நிர்வாஹகர்களான ஆசார்யர்கள் ஒருவரும் இல்லாமல் இவ்வுலகம் இருள்மூடியே இருந்ததனால் பேரருட்கடலான எம்பெருமான் இவ்விருளை நீக்கி ஞானவொளியை வளர்க்கத் திருவுள்ளம்பற்றி ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் முதலான ஸதாசார்யர்களை அவத்தரிக்கச் செய்து அவர்களின் உபதேசங்களாலும் அநுஷ்டாநங்களாலும் ஜகத்தை வாழ்வித்து அருளினான்.

ஆசாரியர்களில் முதல்வரான ஸ்ரீமந்நாதமுனிகள் ஸேனைமுதலியாருடைய முக்கியமான படைத்தலைவரான கஜாநநர் என்னும் யானை முகமுடைய நித்யஸூரியினுடைய அம்ஸமாய், சோழ தேசத்தில் உள்ள வீரநாராயணபுரம் என்னும் காட்டுமன்னார்கோவிலில் கிபி 823 ஆம் ஆண்டு ஆனி மாதம் 7ஆம் தேதி புதன்கிழமை பெளர்ணமி திதி அநுராதா நகூத்தரத்தில் அவதரித்தார். ஸ்ரீரங்கநாதன் என்பது அவர் திருநாமம். அவர் யோகத்திலே வல்லவராய் இருந்தபடியால் முனி என்கிற சப்தம் சேர்ந்து ஸ்ரீரங்கநாதமுனி என்று வழங்கப்பட்டார்.

ஒரு சமயம் வீரநாராயணபுரத்து எம்பெருமானை சேவிக்க வந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ சேவார்த்திகள் “ஆராவமுதே” என்று தொடங்கும் திருவாய்மொழியை மன்னனார் திருமுன்பே அநுஸந்தித்தருள, அதைக் கேட்ட நாதமுனிகள் மிகவும் உகந்து, இத்திருவாய்மொழியின் சாற்றுப்பாசுரத்திலே, “ஓராயிரத்துள் இப்பத்தும்” என்று அருளிச்செய்யப்பட்டு இருக்கிறதே, ஆயிரம் பாசுரங்களும் உங்களுக்குத் தெரியுமா? என்று அவர்களிடம் வினவினார். அவர்களும் இப்பத்து பாசுரங்களைத் தவிர மற்றவை கிடைக்கவில்லை என்று கூறிவிட்டார்கள். பாசுரத்தில் “குருகூர் சடகோபன்” என்று இருப்பதால் நாதமுனிகள் திருக்குருகூருக்குச் சென்று ஸ்ரீ மதுரகவி ஆழ்வார் திருவம்சத்தில் அவதரித்த ஸ்ரீ பராங்குசதாசரை விசாரித்தார். அவரும் திருவாய்மொழியும் மற்ற திவ்யப்ரபந்தங்களும் நீண்ட காலத்துக்கு முன்பே மறைந்து விட்டன. ஆனால் நம்மாழ்வாரைப் பற்றி எங்கள் குலகூடஸ்தர் ஸ்ரீ மதுரகவி ஆழ்வார் அருளிச்செய்த “கண்ணிறுண்சிறுத்தாம்பு” என்ற திவ்யப்ரபந்தத்தை எங்களிடம் அளித்து இதை ஒரு முகமாக ஆழ்வார் திருமுன்பே இருந்து அவருடைய திருவடிகளைத் தியானித்துக் கொண்டு நியமத்துடன் பன்னீராயிரம் முறை அநுசந்தித்தால் ஆழ்வார் ப்ரத்யகூமாவார் என்று அருளிச்செய்ததாக ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளிடம் தெரிவித்தார்.

நாதமுனிகளும் கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பை அவரிடம் ப்ரார்த்தித்து உபதேசமாகப் பெற்று ஆழ்வார் திருமுன்பே பன்னீராயிரம் முறை நியமத்துடன் அநுசந்தித்தார். நம்மாழ்வார் அவருக்கு ப்ரத்யக்ஷமாகி உமக்கு என்ன வேணும் என்று கேட்க, திருவாய்மொழி முதலான திவ்யப்ரபந்தங்களை அடியேனுக்கு இரங்கி அருளவேணும் என்று நாதமுனிகள் விண்ணப்பம் செய்ய, பரமகாருணிகரான நம்மாழ்வார் திருவாய்மொழி முதலான திவ்யப்ரபந்தங்களையும், அவற்றின் பொருளையும், அஷ்டாங்க யோகரஹஸ்யத்தையும், ரஹஸ்யத்ரயம் முதலான ஸகல சாஸ்திரங்களையும் சேர்த்தே அநுக்ரஹித்து அருளினார்.

மிகவும் ப்ரயாஸப்பட்டு திவ்யப்ரபந்தங்களைப்பெற்று தம் மருமக்களான மேலையகத்தாழ்வான் கீழையகத்தாழ்வான் இருவருக்கும் இசையோடு கற்பித்து எம்பெருமான் சந்நிதிகளில் பாடுவித்தார். நாதமுனிகள் மற்றும் இந்த இருவருமே நாம் இப்போது சேவித்துக் கொண்டிருக்கும் அரையர் என்று திவ்யப்ரபந்தம் விண்ணப்பம் செய்வாருடைய மூலபுருஷர்கள் ஆவர்.

திவ்யப்ரபந்தங்களின் ஸேவாக்ரமம் இவர் ஏற்படுத்தியதே. திருமங்கை ஆழ்வார் நடத்தி, பின்பு நின்றிருந்த திருவாய்மொழித் திருநாள் என்னும் திரு அத்யயன உத்ஸவத்தையும் மறுபடி நடக்கும் படி ஏற்படுத்தியதும் ஸ்ரீமந்நாதமுனிகளே.

வடமொழி வேதத்துக்கு வேதவியாச பகவான் போலே தமிழ் மறைக்கு ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள். ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களை முதலாயிரம், பெரிய திருமொழி, திருவாய்மொழி மற்றும் இயற்பா என நான்காக வகுத்து, முதல் மூன்றையும் இசையாகக் கானம் செய்தும் நான்காமதை இயலாக ஒதியும் வந்தார். திருமங்கை மன்னன் திருவாய்மொழிக்குப் பெற்றது போல் நாதமுனிகள் அரங்கநாதனை வேண்டி திருமொழிக்கும் வேத சாம்யம் பெற்றார். நாதமுனிகள் காலந்தொட்டு திருவரங்கத்தில் இந்த ஒப்புயர்வற்ற அத்யயன உத்ஸவம் இருபத்தொரு நாள் விழாவாக நடைபெற்று வரலாயிற்று. திவ்யப்ரபந்தங்கள் நமக்குக் கிடைப்பதற்கு மூல காரணமாய் இருந்த ஸ்ரீமந் நாதமுனிகளுக்கு வைணவ உலகம் பட்டிருக்கும் கடன் அளவிடமுடியாது.

இவருடைய திருவடிகளில் ஆஸ்ரயித்த சிஷ்யர்கள் எண்மர்.

1. உய்யக்கொண்டார்,
2. குருகைக்காவலப்பன்,
3. நம்பி கருணாகர தாஸர்,
4. ஏறுதிருவுடையார்,
5. திருக்கண்ணமங்கையாண்டான்,
6. வானமாமலைத்தேவியாண்டான்,
7. உருப்பட்டூர் ஆச்சான்பிள்ளை மற்றும்
8. சோகத்தூர் ஆழ்வான் ஆகியோர் ஆவர்.

ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் மூலம் அனாதியான ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸம்ப்ரதாயம் இவ்வுலகில் நம்மாழ்வார் அருளால் ப்ரஸித்தமாயிற்று.

அருளிச்செய்த நூல் - நியாய தத்வம், யோக ரஹஸ்யம்

இப்படி இருக்கையில் ஒருநாள் சோழராஜன் ஸபரிவாரனாய் வேட்டையாட வந்து திரும்பிப்போகையில், இவருடைய பெண்பிள்ளைகள் வந்து “நம் அகத்திலே ஒரு குரங்கும் இரண்டு வில்லிகளும் ஒரு பெண்பிள்ளையுமாக வந்து நாதமுனிகள் எங்கே என்று தேடிப்போனார்கள்” என்று தெரிவிக்க, அது கேட்ட நாதமுனிகள்

பெருமானும், பிராட்டியும், இளையபெருமானும் சிறியதிருவடியுமாக இந்நால்வர் வந்திருக்கக் கூடும் என்று எண்ணி, அவர்களை பின் தொடர்ந்து சென்ற நாதாமுனிகள் எதிரே வந்தவர்களிடம் இப்படி யாரையேனும் பார்த்தீர்களா என்று கேட்டுக்கொண்டே கங்கைகொண்டசோழபுரத்திற்கு முன்பு அமைந்துள்ள செம்போடை என்னும் சொர்க்கப்பள்ளம் என்ற சிற்றூர் வரை சென்று அங்கு இருந்தவர்களிடம் விசாரிக்க, அவர்கள் நாங்கள் பார்க்கவில்லை என்று தெரிவித்தார்கள். நாதமுனிகளும் ஏங்கி விழுந்து மோஹித்து அங்கேயே திருநாடு அலங்கரித்தார். இதுவே நாதமுனிகளின் திருவரசு அமைந்துள்ள இடம் ஆகும்.

வாழித்திருநாமம்

ஆனிதனில் அனுட்டத்தில் அவதரித்தான் வாழியே
 ஆளவந்தாருக்கு உபதேசம் அருளிவைத்தான் வாழியே
 பானுதெற்கிற் கண்டவன் சொல் பல உரைத்தோன் வாழியே
 பராங்குசனார் சொற்பிரபந்தம் பரிந்து கற்றான் வாழியே
 கானமுறத்தாளத்திற் கண்டு இசைத்தான் வாழியே
 கருணையினால் உபதேசக் கதியளித்தான் வாழியே
 நானிலத்திற் குருவரையை நாட்டினான் வாழியே
 நலந்திகழ் நாதமுனி நற்பதங்கள் வாழியே

ஆழ்வார் எம்பெருமானார் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

4.வாழிதிருநாமம் நாதமுனிகள் எளிய விளக்கவுரை

ஸாரதி ராமானுஜ தாஸன்

ஸ்ரீ: ஸ்ரீமதே சடகோபாய நம: ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம: ஸ்ரீமத் வரவரமுநயே நம:

ஸ்ரீமந் நாதமுனிகள் வைபவம்

நாதமுனிகளின் இயற்பெயர் ஸ்ரீரங்கநாதமுனி. பிற்காலத்தில் இப்பெயரே நாதமுனிகள் என்று வழங்கப்பட்டது. இவரது அவதார ஸ்தலம் காட்டு மன்னார் கோயிலில் என்கிற வீரநாராயணபுரம் ஆகும். இவரது திருநகூத்தரம் ஆனி மாதம் அனுஷம் ஆகும். நியாய தத்துவம், யோக ரகஸ்யம், புருஷ நிர்ணயம் போன்ற க்ரந்தங்களை இவர் அருளிச் செய்துள்ளார். ஆனால் இவரது க்ரந்தங்கள் கிடைக்கப் பெறுவதில்லை. யோக சாஸ்திரத்திலும் இசையிலும் மிகப் பெரிய வல்லுநராக இருந்துள்ளார் என்பதை அறிகிறோம். குழுவாக அமர்ந்து பல பேர் தாளம் போடும்போது யாரிடம் இருந்து எத்தனை முறை தாளம் வந்தது என்பதை துல்லியமாகக் காட்டியவர் இவர்.

நாம் ஏற்கனவே அறிந்தபடி நாலாயிர திவ்யப்ரபந்தங்களும் இவர் மூலமாகத் தான் நமக்குக் கிடைக்கப் பெற்றது. இவர் வசித்த காட்டுமன்னார் கோயிலில் மேல் நாட்டிலிருந்து சில ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருக்குடந்தை ஆராவமுதன் பெருமான் பற்றிய பாசுரங்களை ஸேவிக்கிறார்கள். அவற்றை செவியுற்ற நாதமுனிகள், அவர்களிடமிருந்து அந்தப் பாசுரங்களைப் பெற்று அந்தப் பதிகத்தின் இறுதிப் பாசுரத்தில் “குருகூர்ச் சடகோபன்” என்ற வார்த்தையையும் “ஆயிரத்துள் இப்பத்தும்” என்ற சொல்லையும் கொண்டு நம்மாழ்வாரைத் தேடி ஆழ்வார் திருநகரி வந்தடைந்தார். அங்கு இருந்தவர்களிடம் இந்தப் பாசுரங்களைப் பற்றி விசாரிக்க, அங்கு இருந்த மதுரகவி ஆழ்வாரின் வம்சத்தவர்கள் “நாங்கள் மதுரகவி ஆழ்வார் அருளிச் செய்த கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு பாசுரங்கள் தான் அறிவோம்” என்றனர். மேலும் அவர்கள் “எவர் ஒருவர் நம்மாழ்வார் வாஸம் செய்த திருப்புளியாழ்வாரின் அடியில் தியானத்தில் அமர்ந்து இந்தக் கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு பாசுரங்களை பன்னீராயிரம் முறை ஸேவிக்கிறார்களோ அவருக்கு நம்மாழ்வார் ப்ரத்யக்ஷமாக ஸேவை சாதிப்பார் என்பதை அறிவோம்” என்றனர். நாதமுனிகள் யோக சாஸ்திரத்தில் வல்லவராதலால் திருப்புளியாழ்வார் மரத்தினடியில் அமர்ந்து பன்னீராயிரம் முறை கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பு ப்ரபந்தத்தை அநுஷ்டிக்க நம்மாழ்வார் அவர் முன் தோன்றி “என்ன வேண்டும்” என்று வினவ, அதற்கு நாதமுனிகள் “தேவரீர் இயற்றிய ஆயிரம் பாசுரங்களைத் தந்தருள வேண்டும்” என்றார். நம்மாழ்வார் தாம் இயற்றிய அனைத்து ப்ரபந்தங்கள் (முறையே திருவாய்மொழி, திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி) மட்டுமன்றி ஏனைய ஆழ்வார்கள் அருளிச் செய்த ப்ரபந்தங்களையும் சேர்த்து நாலாயிர திவ்ய ப்ரபந்தமாக ஆசார்யனாக இருந்து நாதமுனிகளுக்குக் கொடுத்து அருளினார். மேலும் இந்த நாலாயிர ப்ரபந்தங்களுக்குமான விளக்கவுரையையும் நாதமுனிகளிடம் அளித்தார். இவ்வாறு நாதமுனிகள் நம்மாழ்வாருக்கு சிஷ்யனானார் என்பதை அறிகிறோம்.

இவர் கலியுகம் தோன்றி ஏறக்குறைய 4000 ஆண்டுகளுக்கப் பின் அவதரித்தவர். எவ்வாறு துவாபர யுகம் வரை ஒரே வேதமாக இருந்ததை வேத வ்யாஸர் நான்கு பிரிவுகளாகப் பிரித்தாரோ அதைப் போன்று நம்மாழ்வாரிடமிருந்து பெற்ற ப்ரபந்தங்களை நான்கு ஆயிரமாகப் பிரித்து நமக்கு அளித்தவர் நாதமுனிகள். கலியுகத்தில் ஞானமும், சக்தியும் குறைந்த மக்கள் எளிதில் அறிந்து கொள்ளும் வண்ணம் தமிழ் வேதமான நாலாயிரம் பாசுரங்களைக் கொண்ட ப்ரபந்தங்களை நான்கு பகுதிகளாகப் பிரித்தார். மேலும் இவர் இசையில் வல்லவராதலால் இயற்பாவைத் தவிர மற்ற ப்ரபந்தங்களை தம்முடைய மருமக்களான கீழையகத்து ஆழ்வான், மேலையகத்து ஆழ்வான் ஆகியோருக்கு இசையுடன் கற்றுக் கொடுத்து இந்தப் ப்ரபந்தங்கள் பரவும்படி செய்தவர். இன்றைக்கும், திருவரங்கம், திருநாராயணபுரம், ஆழ்வார் திருநகரி, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் போன்ற திவ்ய தேசங்களில் அத்யயன உத்ஸவத்தின்போது நடக்கும் அரையர் சேவையை முதன் முறையாகத் துவக்கி வைத்தவர் நாதமுனிகள். திருவரங்கத்திலும் இவர் பல கைங்கர்யங்களைச் செய்திருக்கிறார். திருமங்கையாழ்வார் காலத்தில் நடத்தப்பட்ட அத்யயன உற்சவத்தை மீண்டும் திருவரங்கத்தில் நடக்கும்படி செய்தவர்.

நாதமுனிகள் வாழி திருநாமம்

ஆனி தனில் அனுடத்தில் அவதரித்தான் வாழியே
 ஆளவந்தார்க்கு உபதேசமருளிவைத்தான் வாழியே
 பானு தெற்கிற்கண்டவன் சொல் பலவுரைத்தான் வாழியே
 பராங்குசனார் சொல்பிரபந்தம் பரிந்து கற்றான் வாழியே
 கானமுறத் தாளத்தில் கண்டிசைத்தான் வாழியே
 கருணையினால் உபதேசக் கதியளித்தான் வாழியே
 நானிலத்தில் குருவரையை நாட்டினான் வாழியே
 நலம்திகழும் நாதமுனி நற்பதங்கள் வாழியே

நாதமுனிகள் வாழி திருநாமம் விளக்கவுரை

ஆனி தனில் அனுடத்தில் அவதரித்தான் வாழியே - ஆனி மாதம் அனுஷ நக்ஷத்ரத்தில் அவதரித்தவர் நாதமுனிகள். அவர் பல்லாண்டு வாழ்க.

ஆளவந்தார்க்கு உபதேசமருளிவைத்தான் வாழியே - நாதமுனிகளின் திருப்பேரனார் தான் யாமுனாசார்யர் என்று சொல்லக்கூடிய ஆளவந்தார். ஆளவந்தார் பிற்காலத்தில் பெரிய ஆசார்யராக உருவாகி ஸ்ரீவைஷ்ணவ சம்பிரதாயத்தை நன்றாக வளர்ப்பார் என்று முன்கூட்டியே அறிந்து வைத்திருந்தார் நாதமுனிகள். உய்யக்கொண்டார், மணக்கால் நம்பிகள் மூலமாக ஆளவந்தாருக்கு உபதேசம் செய்து சிறந்த ஆசார்யராக உருவாகும்படி பணித்தார்.

பானு தெற்கிற்கண்டவன் சொல் பலவுரைத்தான் வாழியே - பானு என்றால் சூரியன். ஸ்ரீவைஷ்ணவ சம்பிரதாயத்தில் பானு என்ற சொல் எம்பெருமானைக் குறிக்கும். சேதநர்களுக்கு ஞானத்தைக் கொடுத்து சம்சாரம் என்னும் இருளை அகற்றுவதால் எம்பெருமான் சூரியனாகக் கருதப்படுகிறார். நம்மாழ்வாரும் வகுள பூஷண பாஸ்கரன் என்று கொண்டாடப்படுகிறார். வகுள மாலை

அணிந்து இப்பூவுலகத்தினருக்கு அஞ்ஞானம் என்ற இருளை நீக்கி ஞானத்தை அளித்தவர் நம்மாழ்வார். அந்த நம்மாழ்வார் ஆழ்வார் திருநகரியில் திருப்புளி ஆழ்வார் கீழே அமர்ந்திருந்தார். வட திசையில் கைங்கர்யம் செய்து கொண்டிருந்த மதுரகவி ஆழ்வார் நம்மாழ்வாரின் ஒளியால் ஈர்க்கப்பட்டு தென்திசை நோக்கி பயணித்து ஆழ்வார் திருநகரியை வந்து நம்மாழ்வாரைத் தவிர வேறு ஒன்று எண்ணாதவராய் அவருக்குக் கைங்கர்யம் செய்து வந்தார். அவ்வாறு தெற்கில் சூரியனான நம்மாழ்வாரைக் கண்டு வந்த மதுரகவி ஆழ்வாரின் ப்ரபந்தமான கண்ணிருண் சிறுத்தாம்பை 12000 முறை ஸேவித்தவர் நாதமுனிகள் என்னும் பொருள் இவ்வரியில் காட்டப்படுகிறது. மேலும் நாதமுனிகள் திருமங்கையாழ்வார் காலத்திற்குப் பின் நின்று போயிருந்த அத்யயன உற்சவத்தையும், நம்மாழ்வார் பரமபதம் செல்லும் உற்சவத்தையும் மிகச் சிறப்பாக திவ்ய தேசங்களில் நடக்கும்படி செய்தவர். மதுரகவி ஆழ்வாருக்கு ஈடான சிறப்புப் பெற்றவர் நாதமுனிகள். அத்தகைய சிறப்பு மிகுந்த நாதமுனிகள் பல்லாண்டு காலம் வாழ்க.

பராங்குசனார் சொல்பிரபந்தம் பரிந்து கற்றான் வாழியே - பராங்குசன் என்றால் நம்மாழ்வார். நம்மாழ்வாரின் ப்ரபந்தங்களான திருவிருத்தம், திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி மற்றும் திருவாய்மொழி ஆகியவற்றை மிகவும் ஆசையுடன் கற்றுத் தேர்ந்த நாதமுனிகள் வாழ்க.

கானமுறத் தாளத்தில் கண்டிசைத்தான் வாழியே - திவ்ய ப்ரபந்த பாசுரங்களை தாளம் கொண்டு இசை வடிவில் அமைத்து அவற்றை பிறர் அறியச் செய்தவர் நாதமுனிகள். அவர் பல்லாண்டு வாழ்க.

கருணையினால் உபதேசக் கதியளித்தான் வாழியே - ஸ்ரீவைஷ்ணவ சம்பிரதாயமானது பெரிய வ்ருக்ஷம் போல வளர வேண்டும் என்று தனது உபதேசங்களினால் அனைவருக்கும் அருளிச்செய்தார். நம்மாழ்வாருக்குப் பின் முடங்கி இருந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவ சம்பிரதாயத்திற்குப் புத்துயிர் அளித்து மிகுந்த கருணையுடன் தனக்குக் கிடைத்த அநுபவமானது இவ்வுலகத்தாருக்கும் கிடைக்கும்படி வழி செய்தார்.

நானிலத்தில் குருவரையை நாட்டினான் வாழியே - நானிலம் என்றால் நான்கு நிலங்களைக் (குறிஞ்சி, மருதம், முல்லை, நெய்தல்) கொண்ட இப்பூவுலகம். இப்பூவுலகத்தில் குருபரம்பரையை நிலைநாட்டியவர் நாதமுனிகள். அவர் பல்லாண்டு வாழ்க.

நலம்திகழும் நாதமுனி நற்பதங்கள் வாழியே - நல்ல குணங்களைக் கொண்ட நாதமுனிகளின் திருவடிகள் பல்லாண்டு வாழ வேண்டும் என்று நாதமுனிகளின் வாழி திருநாமம் முற்றுப் பெறுகிறது.

Source: <http://divyaprabandham.koyil.org/index.php/2020/12/vazhi-thirunamams-nathamuni-uyyakkondar-tamil-simple/>

5.நாதமுனிகளுடன்

by rvenkatesasn2307

நாதமுனிகள்

ஓராண் வழி ஆசார்யர்களில் நம்மாழ்வாருக்கு அடுத்த ஆசார்யன் நாதமுனிகள் ஆவார். ஆனி மாதம் அனுஷ நட்சத்திரத்தில் காட்டுமன்னர்கோயில் எனப்படும் வீரநாராயணபுரத்தில் அவதரித்தவர் ஸ்ரீ நாதமுனிகள் ஆவார். இவருக்கு ஸ்ரீ ரங்கநாத முனி என்ற திருநாமமும் உண்டு. கடைசி ஆழ்வாரான திருமங்கை ஆழ்வார் காலத்திற்கு பிறகு சுமார் 300 அல்லது 400 வருடங்கள் ஆன பிறகு, ஆழ்வார்கள் பாடல்கள் மெதுவாக வழக்கில் இருந்து விலகி அவை பலருக்கும் தெரியாமலே போனது. அதுதான் நாதமுனிகள் காலம்.

ஆராவமுதே

ஒரு நாள் நாதமுனிகள் காட்டு மன்னார் கோயிலில் எம்பெருமான் மன்னாரை சேவித்துக் கொண்டு இருக்கும் போது மேல்கோட்டை திருநாராயணபுரத்தில் இருந்து வந்து சில ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள், திருவாய்மொழியில் (5.8) உள்ள “ஆராவமுதே...” பதிகத்தை சேவித்தார்கள். அந்த பாசுரத்தின் இனிமையில் முழ்கிய நாதமுனிகள் அந்த பாசுரங்களின் அர்த்தத்தை அந்த ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களிடம் கேட்க, அவர்கள் அந்த 11 பாசுரத்தை தவிர வேறு எதுவும் எங்களுக்குத் தெரியாது என்று சொல்லிவிட்டனர். அந்த பாடல்களை திரும்ப திரும்ப சேவித்த நாதமுனிகள், “கழல்கள் அவையே சரணாக் கொண்ட குருகூர்ச் சடகோபன், குழலில் மலியச் சொன்ன ஓராயிரத்துள் இப்பத்தும்” என்ற வரிகளை மனதில் கொண்ட போது, இதனை பாடியவர் சடகோபன் என்றும், அவர் குருகூர் என்ற ஊரில் இருந்தார் என்றும், இந்த பாடல் அவர் பாடிய ஆயிரம் பாடல்களில் ஒன்று என்றும் தெரிந்து கொண்டு அந்த ஆயிரம் பாடல்களையும் பெற வழி என்ன என்று ஆராய ஆரம்பித்தார்.

கண்ணி நுண் சிறு தாம்பு

குருகூர் என்பது திருக்குருகூர் என்றும் திருக்குருகூருக்கு சென்றால் இந்த பாசுரங்களை பற்றி ஏதெனும் தெரிந்துகொள்ளலாம் என்றும் நாதமுனிகள் தீர்மானம் செய்து கொண்டு, அந்த ஊர் பெருமாளான மன்னனாரிடம் அனுமதி பெற்று ஆழ்வார்திருநகரி எனப்படும் திருக்குருகூர் சென்றார். அந்த ஊரில் சடகோபரைப் பற்றி விசாரித்த போது, தகவல் அதிகம் பெற முடியவில்லை. தனது முயற்சியில் சிறிதும் தளராத நாதமுனிகள் மேலும் விசாரித்த போது, சடகோபரின் சிஷ்யரான மதுரகவிகள் பற்றியும் அவர் எழுதிய கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு பற்றியும் அறிந்தார். மதுரகவி ஆழ்வார் வழி வந்தவரான பராங்குச தாசரை சந்தித்தபோது, அவர், நாதமுனிகளுக்கு கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு 11 பாசுரங்களை சொல்லிக் கொடுத்து, அதை 12000 முறை நம்மாழ்வார் வாழ்ந்த புளிய மரம் முன்பு அனுசந்திக்க சொன்னார். நாதமுனிகள் ஏற்கனவே அஷ்டாங்க யோகத்தில் வல்லவராக

இருந்தமையால், உடனே நம்மாழ்வாரை மனதில் நிறுத்தி, கண்ணிருண்சிறுத்தாம்பை 12,000 முறை சொல்லி முடித்தார்.

ஓராயிரத்தில் இருந்து நாலாயிரம்

நம்மாழ்வாரும் நாதமுனிகளுக்கு முன் தோன்றிய போது, நாதமுனிகள் ஆழ்வாரின் திருவாய்மொழியின் ஆயிரம் பாடல்களையும் கேட்க, நம்மாழ்வார், தனக்கே உரித்தான கருணையின் வடிவால், திருவாய்மொழியின் ஆயிரம் பாடல்களை மட்டுமின்றி, அதனுடைய சகல அர்த்த விஷேசங்களையும் அருளினார். இதனால் மகிழ்ச்சி அடைந்த நாதமுனிகள், நம்மாழ்வாரை வணங்கி விடை பெற விழைந்தார். அப்போது நம்மாழ்வார், தான் எழுதிய மற்ற பாசுரங்களை பற்றிச் சொல்ல, நாதமுனிகள் அவைகளையும் வேண்டினார். நம்மாழ்வார், திருவாசிரியம், பெரிய திருவந்தாதி, மற்றும் திருவிருத்தம் ஆகியவற்றையும் வழங்கினார். இவைகளையும் பெற்ற நாதமுனிகள் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்து, தம் குருவான, நம்மாழ்வாரை வணங்கி இந்த பாசுரங்கள் சம்பந்தமாக தான் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது வேறு ஏதாவது உள்ளதா என்று பணிவுடன் வினவினார்.

மறுபடியும் நம்மாழ்வார், தன்னை தவிர உள்ள மற்ற எல்லா ஆழ்வார்களும் பாடிய பாசுரங்களை நாதமுனிகளுக்கு சொல்ல, அவர் மிக மிக மகிழ்ந்து அவைகளையும் வேண்டினார். இப்படியாக எல்லாருடைய எல்லா பாசுரங்களையும் அவற்றின் விசேஷ அர்த்தங்களையும் நம்மாழ்வார், நாதமுனிகளுக்கு வழங்கினார். இதனால் நாதமுனிகள் எல்லை இல்லாத மகிழ்ச்சி அடைந்தார். தன் ஆச்சர்யாரான நம்மாழ்வாருக்கு தன்னால் முடிந்த வரையில் தன்னுடைய பக்தியையும் மரியாதைகளையும் சமர்ப்பித்தார். ஆழ்வாரும் எல்லா பிரபந்தங்களையும் பொறுப்பான, தமிழ் வேதத்தை மேலும் பரப்பக்கூடிய திறமை கொண்ட ஒரு சிஷ்யனிடம் தான் கொடுத்து உள்ளோம் என்ற மகிழ்ச்சியில் தனது ஆசிகளை நாதமுனிகளுக்கு வழங்கி மறைந்தார்.

நாதமுனிகளின் பங்கு

இப்பாடல்களை நாதமுனிகள் தொகுத்து நாலாயிர திவ்ய பிரபந்தம் என்ற வைணவ நூல் ஆக்கினார். 3776 பாடல்களையும் ஆயிரம் ஆயிரமாய்ப் பிரித்த இவர் அவற்றுள் பண்ணுடன் பாடும்படி அமைந்த இசைப்பாக்களை 3 தொகுப்புகளாகவும் அல்லாத இயற்பாக்களை தனித்தொகுப்பாகவும் பிரித்தார். பாடல்களைத் தொகுத்ததோடு மட்டுமின்றி இப்பாடல்கள் காலத்தால் அழியாது இருக்கும் பொருட்டு இப்பாடல்களை பண் மற்றும் தாளத்துடன் தனது மருமக்களுக்கு கற்பித்தார். இவ்விருவரே மேலை அகத்து ஆழ்வான் என்றும் கீழைஅகத்து ஆழ்வான் என்னும் பெயர் பெற்றவர்கள். இவ்வாறு நாதமுனிகள் இசை அமைத்து மக்கள் மறக்காவண்ணம் இருக்க உதவிய திவ்ய பிரபந்தங்கள் இன்றும் உலகில் உள்ள எல்லா விஷ்ணு கோவில்களிலும் பாடப்பட்டும் நடைமுறையிலும் இருந்து வருகிறது.

நாதமுனிகள் தொகுத்த இத்திவ்யப் பிரபந்தமே உலகின் அனைத்து மொழி பேசும் வைணவர்களுக்கும் ஆதாரமாகவும் தினப்படி வழிபாட்டிற்கும் விளங்குகிறது.

தனியன்கள் என்பவை ஒரு பாடல் தொகுப்பிற்கு முன்னோடி போல் ஆகும். அதாவது அந்த பாடல் தொகுப்பில் என்ன சொல்லப்பட்டு இருக்கிறது, பாடியவரின் சீர்மைகள் என்ன என்பதை ஒரு பாடலாக தமிழிலோ அல்லது வடமொழியிலோ (சம்ஸ்கிருதம்) ஒரு முன்னுரையாக இருக்கும். நாதமுனிகள், பெரியாழ்வார் மற்றும் மதுரகவி ஆழ்வார் ஆகியோர் பாடல்களுக்கு தனியன்கள் பாடியுள்ளார் என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

நாலாயிரம் தந்தவர்கள்

இப்படியாக நமக்கு நாலாயிரமும் தந்தவர்கள் என்று கீழே சொன்ன யாரைச் சொன்னாலும் தகும்.

நம்மாழ்வார்

மற்ற ஆழ்வார்கள்

நாதமுனிகள்

குடந்தை ஆராவமுதப் பெருமாள்

காட்டு மன்னார் பெருமாள் (நாலாயிரத்தை காட்டிய மன்னார்)

நமக்கு நாலாயிரமும் மறுபடி கிடைக்க உதவிசெய்த நாதமுனிகளுக்கு பல்லாண்டு.

=====

Source :

<https://rvenkatesan2307.com/2016/05/19/with-nathamunigal>

6.Acharya Vaibhavam Sriman Nathamunigal

**JyesthOnooraddha sambhootham veerananarayanE pure |
Gajavaktraamsham Acharyamaaddhyam naadhamunim bhaje | |**

Once there lived a pious person called Ishvaramuni in a place called **Veeranarayanapuram** (near present **Kattumannarkoil**). He belonged to the Sottai clan and was born in Sadamarshana gothram. In **Kaliyugam year 3985** and the Tamil year of Sobakruth Aani Anuradha Star, Ishvaramuni was blessed with a boy. He was named **Nathar**.

Ishvaramuni and his wife performed all the rituals like Jaadhakarmam and upanayanam at the right ages and Nathar began to learn Vedas and other scriptures through his formative years. He mastered the different scriptures quickly because of his devout nature and he soon became popular for his knowledge.

SriNathar married a lady called **Aravindhapaavai** (daughter of **Vangeepurathaachi**) and they continued to live in Veeranarayanapuram. SriNathar continued his kankaryam to the presiding deity of this place, Mannar, and at the same time began to practice in Yogic shastram. Soon, they were blessed with a baby boy and he was named Ishvaramuni. SriNathar and his wife performed

the different rituals for their son at the right age and Nathar also imparted his yoga knowledge to his son. They all lived happily in Veerananarayanapuram.

After a few years, Nathar wished to go on a pilgrimage with his family to the divyadesams in North India. He prayed to SriMannar and went to different places like Mathura, Salagramam and Ayodhya and prayed to the presiding deity of all these places. He also had a dip in holy rivers like Ganga, Yamuna and Sarayu and from there, went to Govardhan. SriNathar was so happy seeing Yamunai Thuraivar there and mesmerized by His beauty, the entire family began to live there.

Many years later, SriNathar had a dream one night. In his dream, SriMannar asked him to come back to Veerananarayanapuram at the earliest. After taking the permission of Yamunai Thuraivar, SriNathar and his family began the journey back. On the way, they visited many holy places such as Kasi, Puri, Simhadri, Ahobila, Tirupathi, Kadikasalam, Kanchipuram, Thiruvaheendrapuram, Thirukovilur and Srirangam. Finally they reached Veerananarayanapuram and SriNathar rushed to see his beloved Mannar. Perumal too was eagerly waiting for Nathar and He showered his happiness and blessings as if a mother was welcoming a son who had gone abroad. Nathar continued his kankaryam to Mannar and lived happily.

Once, a few SriVaishnavas had come from a place called Thirunagari and they sang a few hymns on Aravamudha Perumal. Their hymns portrayed the divine qualities of Perumal and it was a divine experience to hear them sing. They sang only 10 hymns, but at the end of the 10th one, they sang that this is the 10 of 1000 hymns written by Kurugoor Sadagopan. Nathar was completely involved and could feel a divine connect with Him through these songs, so he wanted to know more about the remaining 990 hymns. Nathar gave them the prasadam of Mannar and requested the group to teach him all the 1000 songs called Thiruvaimozhi.

But the SriVaishnava group said that they know only these 10 songs. They further explained that though Thirunagari was their birth place, they have been traveling to different divya desams for many years. Once when they went to a place called Thirukudanthai, they prayed to Aravamudhan Perumal there. While praying, they heard another group singing these songs about Aravamudha Perumal and this is how they learned it.

The group soon left, but Nathar's yearning to learn all the 1000 songs kept increasing by the day. One day, Nathar decided to go to Thirukudanthai and pray to Aravamudha Perumal there. After singing these 10 hymns in front of Him, Nathar felt happy and he began asking the elders there to teach him all the 1000 songs. But they didn't know either.

Not satisfied, Nathar went to Azhwarthirunagari. After praying to perumal there, he approached the elders to teach him Thiruvaimozhi. They also said that they have only heard of it, but don't know the songs. But they said they know a hymn called "Kanninum Siruthaambu" which praises about Nammazhwar. They further said that they have learned it in the Sampradaic way and they have heard that when anyone recites it 12,000 times, Nammazhwar will appear before that person.

Immediately Nathar learned these hymns and recited it 12,000 sites near the Tamarind tree where Nammazhwar sat for many years. Perumal and Thayar asked Nammazhwar to appear before Nathar and teach him the complete divyaprabandham. As per their orders, Nammazhwar appeared with Madurakavi Azhwar and taught all the prabandhams to Nathar. In addition, they also taught him divine stotras such as Thirumandiram, Vyasa soothram and other secret granthams with their respective meanings. After learning all this, Nathar prostrated Azhwar and Perumal many times and returned home beaming with happiness and contentment. On the way, he spread the word about these Prabandhams and in one such place, a group of elders told him a story related to it.

Thirumangai Azhwar with the blessings of Periya Perumal brought Nammazhwar idol to Thiruvarangam and starting from [Sukla Paksha Ekadasi for 10 days Thiruvaimozhi](#) was recited along with Vedas, named this as [Thiruadhyayana Utsavam](#). This was followed for years. As years passed bringing Azhwar idol was stopped and DivyaPrabandham was lost. This was the story communicated by the group of elders to Nathar.

Hearing this, Nathar felt that Perumal had completed one task through him and he hoped that he will get the opportunity to complete the next one too. He went to the temple and with the permission of the temple authorities, he brought the idol of Nammazhwar from Thirunagari to Srirangam.

By doing so, he revived the lost practice that was once followed and reinstated the utsavam called Thiruadhyayana Utsavam. During this [utsavam, Nathar sang the first 2000 hymns from divya prabandham for 10 days starting from Sukla Pradhamai and the 1000 hymns of thiruvaaymozhi for 10 days starting from Ekadasi. He sang the remaining 1000 hymns on the next day, thereby making the 21-day Thiruadhyayana utsavam a grand success.](#)

Later, he went to Thirukudanthai, prayed to Aravamudham and consecrated an idol of Nammazhwar there. He also started the practice of conducting Thiruadhyayana utsavam in Thirukudandhai. Since Nathar took so much effort in establishing the principles of Vishishtadvaitam, he came to be called Vishishtadvaita Siddhantha Pravarthakar Sri Aravamudhazhvan and even Aravamudhazhvan was happy to see this glory being bestowed on Nathar.

Nathar continued to live in Veerananarayanapuram under the command of SriMannar. At that time, he had many disciples such as Keezhaiagathazhvan and Melaiagathazhvan to whom he taught divya prabandham. After they completed this learning, he sent them to varied places such as Srirangam to spread these hymns.

Just like how Vyasa played an important role in dividing Vedas into four parts, Nathar also played an important role in creating a tune (Devagaanam) for each of these hymns.

Once, there were two ladies who went to the Chola kingdom. Out of the two, one of them sang divya prabandham in [devagaanam](#) while the other sang it in [manushagaanam](#). The king, out of his inability to understand devagaanam, honored the lady who recited the hymns in manushagaanam. This offended the lady and she went to Nathar for justice.

Nathar is never the kind of person who likes to visit kings and courts. But since this involved divya prabandham, he was requested by many people to intervene. Giving into the request of so many people, he went to the king. To prove that devagaanam is better, he kept a pair of jalra (cymbals) on a pillar and clapped it 74 times while singing the prabandham. As he kept clapping, the pillar began to melt and the jalra was caught into the melting liquid. When he stopped, the melted liquid solidified and the jalra was caught in it. Then, Nathar asked the lady to sing in manushagaanam and bring the jalra out. But she couldn't do it. Next, he asked the other lady to sing in devagaanam and hearing this, the jalra loosened and they were able to take it out of the pillar. By doing so, Nathar proved that devagaanam is indeed superior and the king honored both the lady who sang in devagaanam as well as Nathar for his timely intervention in helping the king understand the true importance of this gaanam.

As Nathar had no attachment to worldly pleasures, he didn't accept any of the gifts given by the king and he continued to live a life of simplicity and devotion.

SrimanNathamunigal composed two important grantas Nyayathatvam and Yogarahasyam

**[NaathEna Munina thEna BhavEyam naathavaanaham |](#)
[Yasya naigamikam thathvam hathaamalakathAm gatham | |](#)**

-English Translation by Sri APN Swami's Shishyas

Courtesy :: <https://apnswami.wordpress.com/tag/nathamunigal/>

7.Nathamuni

- srIman nAthamuni was born at Veera Narayana Puram near Kaatumannar Koil
- One day He heard some devotees visiting his home town singing a few (11) Tamil songs starting with "aaraa amudhE adiyEn udalam" and ending with "... kuruhoor sadagOpan kuzhalil maliyach sonna Or AyiratthuL ippatthum, mazhalai theera vallaar kaamar maanEy nOkkiyarKE."
- In the last line of that 11 pasurams it says "AyiratthuL ippatthum" meaning 10 among the 1000 pasurams
- Sriman Nathamuni was greatly excited and enchanted with the exquisite beauty of the poems. He approached the devotees and asked them about the remaining 990 pasurams
- Unfortunately, the devotees were unaware of any other poems besides the eleven they had just finished reciting. However, they suggested to Him that he may try enquiring in the town of thiruk kuruhoor, present day AzhwAr thiru nagari
- srIman nAthamuni went to thiruk kuruhoor where he met srI parankusa dasa
- From him, Sriman Nathamuni learnt 11 more paasurams called kaNNinuN sirutthaambu. These were composed by Madhurakavi AzhwAr and all 11 paasurams are in praise of kurugoor SatakOpan (NammAzhwAr).
- sri Paraangusa daasar suggested that he repeatedly recite this great kaNNinuN sirutthaambu (sung in praise of Sri Sadagopan- NammAzhwAr) in the hope of pleasing the nammAzhvar. srIman nAthamuni took his advice sincerely and recited it about 12,000 times! It is said that nammAzhwAr was impressed with Sriman nAthamuni's persistence and appeared before him
- nammAzhwAr was so impressed that he revealed to srIman nAthamuni not just the 1102 paasurams of his own "thiruvaay mozhi", but also all the rest of the paasurams composed by the other eleven AzhwArs collectively nearly 4000 pasurams.
- One day srIman nAthamuni was sitting in a temple and a lady came there and was singing deva ganam, srIman nAthamuni was very pleased with her talent and praised her and gave tIrtha prasAdam.
- The lady said "Swamy atleast you were able to understand the deva gana the king of gangai konda chola puram did not understand and he did not appreciate it"
- Hearing this srIman nAthamuni was so surprised and he went to the king's court with her and asked the king why he did not appreciate the lady.
- The king said "Swamy I do not know deva ganam and no one knows deva ganam here it looks like you know it but how will we know that you really know it "
- Then srIman nAthamuni asked the king to bring 4000 thAlams and asked the crowd in the court to play it and just listening to it srIman nAthamuni was able to tell the weight of each thAlam and king was surprised and surrendered to srIman nAthamuni and the king also appreciated the lady and gave lot of gifts to her.
- The king also gave lot of gifts to srIman nAthamuni but srIman nAthamuni refused to take them and returned back to vEra nArAyana puram.
- While srIman nAthamuni was in vEra nArAyana puram 8 disciples (shishyAs) came and surrendered to srIman nAthamuni and requested him to take them as his students and srIman nAthamuni also accepted them as his shishyas. They are
 - uyyakkondar,
 - kurukai kavalappan,
 - nambi karunakara dasar,

- yEru tiru udayAr,
 - thiru kannai mangai AndAn,
 - vanamAmalai dEvi AndAn,
 - uruppattUr Achan pillai
 - and sOgathUr AzhvAn
- srIman nAthamuni thought all the rahasyas and divya prabhandam to his shishyAs and went into yoga. Learning that srIman nAthamuni is in yoga the king came and saw and felt blessed to be in that place.
 - srIman nAthamuni came out of yoga and told his shishyAs that he is not going to be in this world for long time and he asked kurukai kavalappan to spread the ashtAnga yoga that he thought him and asked uyyakkondar to spread the divya prabhandam, he called his son Eshvara muni and said "you will be blessed with a son and name him yamunai thuraivan" and also he instructed kurukai kavalappan and uyyakkondar to teach ashtAnga yoga and divya prabhandam to yamunai thuraivan (yAmunAchArya)

Courtesy :: <https://sites.google.com/site/ramanujadasas/acharyas/nathamuni>

8.Nathamunigal-2

sri:

srimathE rAmAnujAya nama: srimadh varavaramunayE nama: sri vAnAchala mahAmunayE nama:

nAthamunigaL – kAttu mannAr koil

thirunakshathram: Aani, anusham

avathAra sthalam: kAttu mannAr koil (veera nArAyana puram)

AchAryan: NammAzhwAr

Sishyas: UyyakkondAr, kurugai kAvalappan, piLLai karuNAkara dhAsar, nambi karuNAkara dhAsar, yEru thiruvudaiyAr, thiukkaNNamangai AndAn, vAnamAmalai dheivanAyaka AndAn, uruppattUr AchAn piLLai, chOgathUrAzhwAn, klzhaigathAzhwAn, mElaiagathAzhwan.

Works: nyAya thathvam, yOga rahasyam, purusha nirNayam

sriman nAthamunigal was Born in veera nArAyaNa puram to Ishvara bhattAzhwAr. He is also known as sri ranganAtha muni and nAtha brahmar. He was an expert in ashtAnga yOgam and divine sangeetham. Also, he is the one who established the arayar sEvai which is still observed in thirubarangam, AzhwAr thirunagari, srivilliputhUr, etc.

nAthamunigal along with his father, family and son (Ishvara muni) went on a pilgrimage to vada Mathurai, VrindhAvanam, govardhana giri, dvArakai, badharikAsramam, naimisAraNyam, etc and stayed in a village named gOvardhanapuram on the banks of yamunA river serving emperumAn in the form of yamunai thurvar. One day, in his dream, emperumAn orders his to return to kAttu mannAr koil and nAthamunigal returns back. Enroute, he does mangalAsasanam to vArANasi, puri jagannath, simhAchalam, thiruvEnkatam, kadikAchalam, kAnchipuram (and other divyadhEsams there), thiruvahindrapuram, thirukkOvalUr, thirubarangam and thirukkudanthai and finally reaches kAttu mannAr koil.

A group of srivaishnavas from mElInadu (thirunArAyaNapuram area) visit kAttu mannAr koil and sings the "AravamuthE..." padhigam from thiruvAimozhi in front of mannanAr (emperumAn in kAttu mannAr koil). nAthamunigaL, enthralled by the meanings of those pAsurams, asks the srivaishnavas about them, but they dont know anything beyond those 11 pAsurams. They say that if nAthamunigaL goes to ThirukkurgUr, he may be able to find out more details. nAthamunigaL takes leave from mannanAr and reaches AzhwAr thirungari. He meets parAngusa dhAsar who is a sishya of madhurakavi AzhwAr, who teaches nAthamunigaL kaNNinuN chiruththAmbu and asks him to chant 12000 times in front of thiruppuzhiAzhwAr (tamarind tree where nammAzhwAr lived) on a single stretch. Since nAthamunigaL has already learnt ashtAnga yOgam he meditates on nammAzhwAr and successfully completes chanting kaNNinuN chiruththAmbu 12000 times. nammAzhwAr being pleased with nAthamunigaL, appears in front of him and blesses him with full knowledge in ashAnga yOgam, 4000 divya prabhandham and all meanings of aruLicheyal. Just like nammAzhwAr is blessed by emperumAn with divine knowledge, nAthamunigaL is blessed by nammAzhwAr with the same divine

knowledge. This is what mAmunigaL says in upadhEsa rathina mAlai – aruL peRRa nAtha muni (அருள் பெற்ற நாதமுனி).

nAthamunigaL returns to kAttu mannAr koil and presents 4000 divya prabhandham in front of mannanAr. mannanAr is very pleased with nAthamunigaL and asks him to categorize divya prabhandham and propagate it everywhere. He adds music to aruLicheyal and teaches the same to his nephews keezhaiagathAzhwAn and mElaiagathAzhwAn and propagates the same through them. nAthamunigaL was an expert in divine sangeetham as well. Once when the local king was unable to distinguish between a normal singer and a divine singer, nAthamunigaL identifies the divine singer. When the king questions his abilities, nAthamunigaL asks 4000 cymbals to be used to make sounds at once and based on the sound coming from the cymbals, he identifies the weight of each cymbal – such was his expertise. The king understands his greatness and gives him a lot of wealth – but nAthamunigaL shows no interest in those wealth.

nAthamunigaL foresees the appearance of ALavandhAr (his grand son). He instructs his son Isvara muni to name the child “yamunai thuravian” (due to his attachment to kannan emperumAn) and mentions to all his sishyas that they should teach all the knowledge to yamunai thuraivan (who will become ALavandhAr later).

nAthamunigaL, while meditating on emperumAn, forgets everything around him. Once, when the king comes with his wives to meet nAthamunigaL. nAthamunigaL was in yOgam at that time, so the king quietly leaves. But nAthamunigaL out of his pure bhakthi bhAvam, thinks that it was Krishnan and gOpis visiting him and runs behind them.

Finally, once when the king visits nAthamunigaL after his hunting session, with his wife, another archer and a monkey, nAthamunigaL, again out of his bhakthi bhAvam, thinks it was rAman, slthai, lakshmaNan and hanumAn. He starts running behind them and when he loses sight of them, he faints immediately. Unable to bear the separation from emperumAn anymore, he attains paramapadham immediately. Hearing this, Isvara muni and nAthamunigaL’s sishyas reached that spot and did charama kainkaryamgaL for him.

Without nAthamunigaL’s effort to retrieve aruLicheyal, we would not have gotten all the srivaishnavasri we have today. ALavandhAr in his sthOthra rathnam, sings the glories of nAthamunigaL in the first 3 sLOkams.

In the first sLOkam, he says “I worship nAthamunigaL is full of unthinkable, fabulous, easily earned (by the grace of emperumAn/AzhwAr) ocean of jnAnam, bhakthi and vairAgyam”.

In the second sLOkam, he says “I worship nAthamunigaL’s lotus feet which is my refuge in both in samsAram and paramapadham and who has full knowledge and love for the lotus feet of the killer of madhu (madhusUdhanan)”.

In the third sLOkam, he says “I worship nAthamunigaL who has boundless love for achyuthan, who is the epitome of real knowledge, who is an ocean of nectar, who has appeared in this world to rescue others, who is full in bhakthi and who is the leader of all yOgis”.

Finally in the last sLOkam he says to emperumAn, “Please do not accept me for my great achievements but for my grandfather nAthamunigaL who has natural love towards your lotus feet and who is fully understood the real knowledge”.

From the above 4 sLOkams we can understand the real greatness of nAthamunigaL. Let us pray at the lotus feet of sriman nAthamunigaL that we also develop the same attachment towards achyuthan and AzhwAr.

nAthamunigaL’s thanian

nama: achintha adhbudha aklishta jnAna vairAgya rAsayE

nAthAya munayE agAdha bhagavadh bhakthi sindhavE

நம: அசிந்த்ய அத்புத அக்லிஷ்ட ஜ்ஞான வைராக்ய ராஸயே

நாதாய முனயே அகாத பகவத் பக்தி ஸிந்தவே

adiyen sarathy ramanuja dasan

archived in <https://guruparamparai.wordpress.com>, also visit <http://ponnadi.blogspot.in/>

Sources: 6000 padi guru paramparA prabhavam, sthOthra rathnam

9. Nathamunigal - 3

Vaishnavism followed a model, what is called, Guru Parambarai. In this model, they would have an Acharya or Guru, who would be the figure head for the followers. Even though the Acharya would have many disciples, there would be one main disciple who would become the Guru or Acharya after the current Acharya. In this process, they were trying to protect the religious practices, assets and resources and these were meticulously handed over from one generation to the next. The Guru or Acharya made sure that the future Acharya or Guru would be a very capable person by himself and he would earn respect from the rest of the clan. This is called as "Oraanvazhi Sampradhayam", meaning that the responsibilities or heritage were handed over from one person to the next person.

In this sequence of Acharyas of Vaishnavites, Nathamunigal was the next Acharyar after Namazhwaar. Nathamunigal was born in the Tamil month of Aani and in the star of Anusham in a place called Kattumannarkoil or Veera Narayanapuram. He was also called as Sri Ranganatha Muni. About 300 to 400 years after Thirumangai Azhwaar, the last of the azhwaars, attained paramapadham, was the time, when the hymns of all azhwaars were slowly disappearing from usage and people started to forget the pasurams and in many places people were not even aware of azhwaars' pasurams. That was the time of Sri Nathamunigal.

A a r a a v a m u d h e

One day, when Nathamunigal was worshiping the God, Sri Manaar, in the Kaattu Manaar Koil, some vaishnavites from Melkote (Thiru Narayana Puram), were also praying by singing one set of hymns starting with "Aaravamudhe...", which is in Thiruvaimozhi 5.8. Nathamunigal was so impressed with these 11 hymns, he asked the vaishnavites whether they know the meaning of the songs or the source for these songs. They politely said no and said they did not know anything more than these 11 hymns. Nathamunigal sang these hymns repeatedly and stopped at the last few lines, namely "kazhalgal avaye saranaaga 27onda kurugur Sadagopan, kuzhalil maliya chonna oraayirathul ippathum". He understood that these hymns were created by a person called Sadagopan, and he was from Kurugur and the set contained 1000 hymns. Nathamuni's mind started thinking about getting all these 1000 hymns and trying to find the ways of getting them.

K a n n i N u n S i r u T h a m b u

Nathamunigal found that there was a town called Thirukurugur in the southern part of Tamil Nadu, which could have been termed as Kurugur in the hymn, and he thought he would find more, if he goes there. He sought blessings from Sri Mannar, the prime deity of Kattu Mannar Koil, and he started his journey towards Thirukurugur, which is same as Azhwaar Thirunagari. After reaching Thirukurugur, he enquired about Sri Sadagopan, but he could not find more information. But Nathamunigal did not give up, but after many attempts he found that there was a disciple called Madurakavi Azhwaar, who wrote a hymn called Kanni Nun Siru Thambu about Sri Namazhwaar. After a few more attempts, Nathamunigal could find a disciple from the family of Madurakavi azhwaar, called Parankusa Daasar. He suggested that if Nathamunigal could recite the hymns of Madurakavi Azhwaar, namely, Kanni Nun Siru Thambu, in front the Tamarind tree, where Sri Namazhwaar was residing for the major part of his life, then Nathamunigal may get a breakthrough. Nathamunigal, who was an expert in Ashtanga Yogam, (a person who can do 8 different spiritual things simultaneously), immediately worshiped Namazhwaar and recited Kanni Nun Siru Thambu 12,000 times.

O n e T h o u s a n d t o F o u r T h o u s a n d

Namazhwaar appeared in front of Sri Nathamunigal. Nathamunigal felt divinely or supremely favoured and requested Namazhwaar about the 1000 hymns that he heard when the vaishnavites from Melkote sang in front of the deity of Kattu Manaar Koil. Namazhwaar, owing to his kindness, not only taught him, the one thousand hymns of Thirvaaimozhi, but also explained the inner meanings of

all the hymns or pasurams. Having received more than what he wanted, Nathamunigal was extremely happy, worshipped Namazhwaar again and was seeking his permission to go back.

Then, Namazhwaar informed Nathamunigal that there are three more collection of hymns wrote by him and whether Nathamunigal would be interested to learn them. Nathamunigal immediately pleaded his ignorance about not knowing them and requested Namazhwaar to educate him on those too. Namazhwaar, as done previously, gave the hymns and their meanings of Thiruvaasiriyam, Peria Thiruvanthaathi and Thiruvirutham. Again, Nathamunigal was highly elated and worshipped Namazhwaar. He politely requested Namazhwaar about any other related things on these hymns that Nathamunigal needed to learn from his guru, namely, Namazhwaar.

Again, Namazhwaar, informed Nathamunigal that there are eleven other Azhwaars, in addition to himself, who wrote another 3000 more hymns on Sri Mahavishnu and on Vedas. Nathamunigal requested Namazhwaar to teach him those hymns too. As usual, Namazhwaar gave all the remaining pasurams or hymns of all other Azhwaars and their meanings to Nathamunigal. Nathamunigal was delighted and offered all his prayers and worshiped Namazhwaar, his Acharya to whatever extent he could. Namazhwaar was happy that he handed over all the hymns to an able disciple who could further spread the Tamil Veda, blessed Nathamunigal and disappeared.

N a t h a m u n i g a l ' s C o n t r i b u t i o n

Nathamunigal, after getting all the hymns from Sri Namazhwaar, he grouped them and made them into a collection, called Naalayira Divya Prabandam, meaning, Four Thousand Holy Hymns on Vaishnavism. Even though we call it as Four Thousand Hymns, actually there are only 3776 hymns and Nathamunigal grouped them into individual thousands or near about. He grouped them in such a way that the three individual thousands could be composed and sung. The remaining one thousand he made them as a separate volume. In addition to the grouping and composing music to these hymns, Nathamunigal had also taken pains to teach them to two of his nephews, so that the these hymns were carried forward from generation to generation. The names of the nephews were Melai Agathu Azhwaan and Keezhai Agathu Azhwaan. His contribution was such that these hymns, tunes and composition are practiced even today in almost all Vishnu temples all over the world.

In addition, Divya Prabandam, compiled by Sri Nathamunigal is now the source and the material for day-to-day prayers for all vaishnavites in their homes, who speak different languages and who live in different parts of this world.

On those days, for every group of songs or hymns, they used to write an introductory song or hymn to briefly inform the audience what this group of songs is going to talk about and who has written these songs or hymns and what their capabilities or glories. These introductory hymns, called Thaniyans, could be in Tamil or in Sanskrit. It is told that Sri Nathamunigal has also composed such Thaniyans for group of hymns composed by Sri Periazhwaar and Madhurakavi Azhwaar.

W h o g a v e u s D i v y a P r a b a n d a m

After the above, we can understand that there are many, who had taken pains to ensure that we get the Naalayira Divya Prabandam (Four Thousand Holy Hymns). Those include

Namazhwaar

Remaining 11 Azhwaars

Nathamunigal

Aaravamutha Perumaal in Kudanthai or Kumbakonam

Kattu Mannar Koil Perumaal (Kattu in Tamil means "show", He who has shown us Divya Prabandam)

Let us thank Sri Nathamunigal for helping us to get back the 4000 Divya Prabandham.

Source : <https://rvenkatesan2307.com/2016/05/19/with-nathamunigal>

10.SRI NATHAMUNI, and the path of two fold scripture

S.Rangarajan (Sujatha) and T.S. Sundararajan

Today in all vaishnava temples, in many hindu households and even in mylapore music concerts the hymns of the 'nalayira divyaprabhandam' are recited. Whether their meanings are understood or not it is an amazing fact that the same verses were recited in perhaps the same style 1200 years ago. The words have been preserved and have come to us unsullied, unaltered and with a little guidance can be easily comprehended. One man was responsible for this amazing act of preservation Nathamunigal the anthologist of 'azhvar Pasurangal.' He did what 'Nambiyandar nambi' did to the 'Saivite Thirumaraigal' and much later, what Swaminatha Iyer did to Sangam literature. Nathamunigal established an oral tradition of their recitation down the ages. He also gave them Vedic stature - 'vedasamyam' Nathamunigal was the first guru of the guru paramparai tradition, a continuous preceptor- disciple lineage, another unique practice in the vaishnava tradition preserved till today.

The religion of 'ubhaya-vedaanta-maarga' (path of twofold scripture) is identified in 'Tirumangai Aazhvaar's' (Tiru-nedun-taandakam 4) that the lord is "he that is of the excellent Tamil sounds, he of the Sanskrit word" (செந்திறத்த தமிழோச வடசொல்லாகி - திருநெடுந்தாண்டகம் 4). In this significant phrasing 'Tirumangai' affirms that the Tamil scripture has an autonomous divine origin along with Sanskrit.

Nathamuni, finder

It was Sri Nathamuni (whose full name was Ranganatha-muni, born to Isvara Bhatta of Sottai clan in the Vedic lineage of 'Satha-marshana,' with the birth asterism of Anuraadha in the month of Aani-mithunam ~ occurs on June 30, 2004 this year) who gathered together the precious hymns of the Aazhvaar mystics and saved them for humanity in the Tamil scripture known as 'aruli-c-cheyal' and as 'divya prabandham.' It is taken to be a sign of divine purpose that this revered savant picked up a clue to the scripture quite accidentally. Nathamuni was the finder of the treasure, and he did not keep it for himself. He told the world.

Tiru-vaai-mozhi

It is well known that Nathamuni was sparked off on his profound quest when he heard for the first time the 'Tiru-vaai-mozhi' deced hymning the deity of 'tiru-k-kudantai.' with

“Aara amudhe adiyen udalam”

you are my nectar! My body melts with love towards you.

In 'kudanthai' of water filled paddy fields.

My lord, I see your reclining body asleep, aglow.

Even today if you read those ten poems you will feel the same way Nathamunigal did and seek the rest Natamuni was startled by the beauty of the poem and asked them where from they learnt those verses; the last verse they sang mentioned "this ten out of thousand" were there more? They did not know a sage in 'Thirukurugur' gave them. Thus began Nathamunis search for the rest of the verses this is the most plausible version.

Expedition of discovery

It is important to remember and cherish with gratitude Nathamuni's passion which drove him to trek down from his native Kaattu Mannaar Koil to 'Tiru-k-kurukoor / Azhvar Tirunagari' in search of the other hymns. The lifetime of Nathamuni is indicated by S. Krishnaswamy Aiyangar to be 823-917 ad and by M U Raghava Aiyangar as 825-918, and we have to visualize how challenging and stressful it must have been for Nathamuni to have undertaken the long journey over what must have been difficult terrain. It was fortunate that Nathamuni met the second-generation disciple of Nammazhvar himself, parankusa-dasa, who imparted to him the ten-stanza hymn (Kanni-nunn-siru-t-taambu) dedicated by his preceptor madhura-kavi to his preceptor Nammazhvar.

Spiritual Power

Nathamuni was a yogi par excellence. His renowned grandson 'Aalavandaar-yaamuna' personifies him as the 'totality of Bhakti-yoga'. Parasara Bhatta applies to him the metaphor, Jnaana-jeemootam (= Nimbus of knowing) which is appropriate to one of Nathamuni's spiritual power. Vedantacharya affirms that he held in his palm the substance of scripture. The poet 'vadivazhakkia nambi daasa' describes him as one without a match for his penances. Pillai lokam jeeyar calls him a 'parama-hamsa', one of ultimate realisation. The poetic-esoteric work Acharya Hridayam (no.115) says Nathamuni was verily like unto the swan manifestation the lord assumed when he imparted the veda-scripture to brahmthis is mentioned in svetaasva-tara upanishad; and Tiru-Nedun-Taandakam (திருநெடுந்தாண்டகம் - annamaay aru-maraiyai veli-p-padutta ammaann, அன்னமாய்... அருமறையை வெளிப்படுத்த அம்மான், Nathamuni seems to have gone to great lengths to play down his yogic proficiency. It was nevertheless plausible that the simple-sounding kanni hymn of just ten stanzas became a powerful spell (mantram) when recited and repeated by Nathamuni 12000 times, he could behold azhvar materialising before him in a vision, and teach him the entirety of the Divya prabandham corpus.

Debt of gratitude

It is not easy for us to imagine the extent and nature of the excitement, fulfillment and peace that Nathamuni must have experienced as he came by the object of his quest, the Divya-prabandham scripture. There is a beautiful precedent to this in the account of the Hebraic prophet mosses who "wrote upon the tablets the words the Ten Commandments; the skin of his face shone while he talked with" the lord (in the epiphany granted to him) ~ exodus 34.

The sensation of gratitude felt for Nathamuni down his successor generations was evident in acknowledging and adoring him as the grand ancestor of the 'ubhaya-vedaanta-maarga' (path of twofold scripture). Lord Sriman Narayana is identified as the first preceptor not only of the

Sri Vaishnava guru-parampara, but also of the Sankara Sampradaayam (“narayanam padma-bhavam vasishtham” etc). It is, however, Sri Nathamuni who is acknowledged as the first acharya . Nathamuni, who installed the guru-lineage here on this earth, says the grateful Appillai.

It was Tirumangai Azhvar who originally introduced tiru-vaai-mozhi also (in the great temple of Srirangam) in the festival of veda recitation (adhyayana utsavam) held annually from the eleventh day of the bright (sukla) fortnight of the month of maarkazhi / dhanus. Subsequently Nathamuni, in his time, enlarged the scheme of recitation to include the entirety of the (4000 verses of) Divya Prabandham. It was through this manner of canonization of the Divya Prabandham and the concomitant institutionalization of the araiyar-psalmodists, that Nathamuni ensured the preservation, learning and bequeathing of the precious scripture down the generations to come.

Disciples:

His five disciples were, pundarikaksha (uyya-k-kondaar); tiru-k-kurukai-k-kaavalappan; his nephews of the west house and of the east house whom he taught to recite the Tamil scripture in the celestial music system (deva-gaanam) and appointed them as the araiyar (psalmodists); and tiru-k-kanna-mangai aandaan whom he first equipped with the esoteric of the twin sacred formula (dvaya-mantram) before imparting to him the fine sensibilities of the Tamil scripture.

Uyya-k-kondaar was charged with bringing up Nathamuni’s grandson yaamuna in the ‘sampradaayam’. Uyya-k-kondaar who sensed his own end approaching, did however discharge this responsibility without any deficiency, by deputing his own disciple Sriraama-misra (manakkaal nambi) on the assignment. Nathamuni’s school of eight-part yoga was represented solely by kurukai-k-kaavalappan on whose expiry, alas, it was lost.

Overcoming Oneself

Nathamuni is said to have composed a few works in Sanskrit but they are not available. The next in succession was his renowned grandson-prodigy, yaamuna-aalavandaar who wrote nothing in Tamil, and is considered the father of the Sanskrit stotra-paatha (hymnal) literature. His stotra-ratnam contains literal translations from the Tamil scripture into sanskrit verse, and this precedent came to be readily adopted by all his successors, culminating in the versatile personality of vedantacharya. Yamuna’s immediate successor was Sri Ramanuja who wrote almost all of his nine definitive works exclusively in Sanskrit.

The acceptance of the Tamil scripture by such ‘sanskritic’ personalities of great learning and long-time orthodoxy was not something ‘promoted’ (as we would say to-day) through any state pressure or by other vested interests. They had no mental barrier to overcome, and the Tamil scripture stood on its own in poetry, grandeur, philosophic content, humanistic values, and clear affirmations of godhead. Its divine inspiration was visible for all to see.

The author of acharya-hridayam (65) points out that Sri Ramanuja relied on the Dravida-veda to compose his Sri-Bhashyam gloss on the Brahma-sutra. This affirmation of scriptural validity has an echo in vedantacharya’s adhikaara-sangraham, where he says that his studious learning of the Tamil scriptures enabled him to grasp clearly the obscure regions of the veda-chhandas. While Nathamuni described it as an Upanishad of a thousand branches, Vedantacharya extolled it (dramidopanishad taatparya-ratnaavali, 130) as the scripture, which is benign to hear.

Search and revelation

The traditional accounts depict Nathamuni as invoking Nammazhvar in a vision at tiru-k-kurukoor, and receiving by Azhvar’s grace the entirety of the 4000-verse Tamil scripture. Tradition further suggests that, prior to Nathamuni’s recovery of the precious literature, there was a total lapse of ‘racial memory’ in respect of the hymnals of Azhvar-s.

One of the difficulties in traditional accounts of the lives of azhvans and acaryas is the mix of myth and fact usually the factual and historic content will be very little and the traditional account is totally believed. It is very

difficult to demythify these traditional accounts. In fact it is not permitted. They are as sacred as the life of Christ or prophet Mohammed, not questioned. This attempt of mine to extract Nathamunis life from traditional accounts is likely to be criticized and I am aware of it. One incident in Nathamunigals life has to be true even if this has two or three versions the version closest to realism is this:- One day while worshipping lord mannanar in the temple in kattumannar koil he heard a group of travelers reciting a few poems they were great verses they happened to be ten poems from nammalwars thiruvoimozhi.

The myth added to this sends Nathamunigal on a pilgrimage to the north there he hears these verses sees a light in the sky and follows it south to kurugur much like the biblical story of the Magi. A similar story is told about mathurakavigal also. Almost all religions need a leading light story for laymen. All myths are created like this and become more obscure down the ages the fact that Nathamunigal went south in search of the leymens is undeniable.

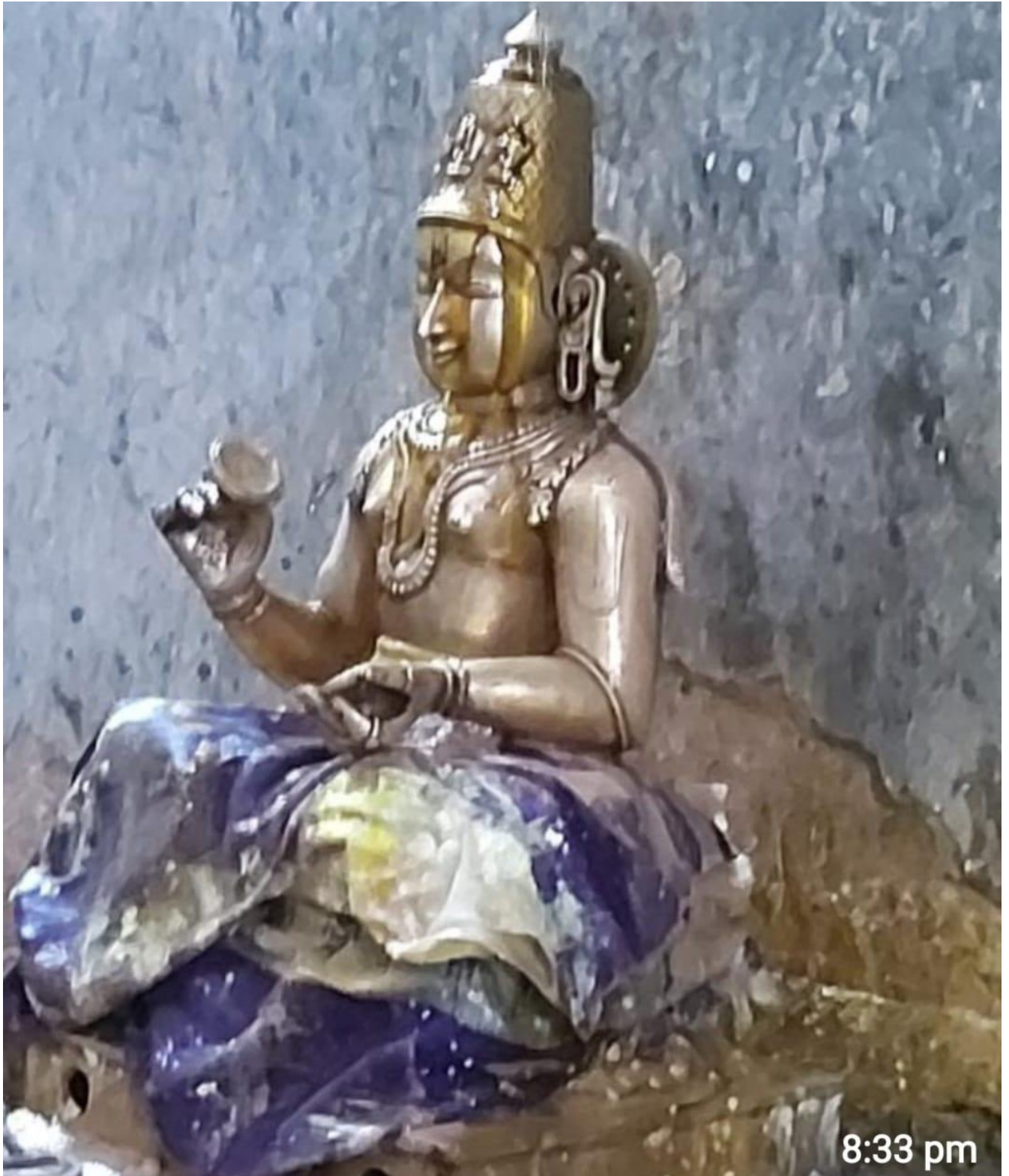
That Naihamunigal "met" Nammazhvar and got from him the entire 4000 verses is also apocryphal and cannot stand much scrutiny. It is rather difficult to believe that nammazhvar the silent sage who never left his seat under a tamarind tree had collected and collated threehundred years of poetry and simply handed them over to Nathamunigal by a mental process. Nammalwar was the last of the azhvars. He is placed in the later half of 9th century according to epigraphic evidences Nathamunigal then must at least be a contemporary certainly not 825 ad. What is plausible is that Nathamunigal must have spent a lifetime searching recording arranging and setting to music and sometimes perhaps even writing the eleventh verse of each decade I am pretty sure traditionists will pounce on me for suggesting this Nathamunigal seems to have had some yogic powers too he had several disciples of which pundarikakshar was prominent.

A somewhat varied reading of the history and times of this extraordinary event is proposed in a perceptive paper (journal of anantacharya Indological research institute, Bombay, i-1998) by a. Pandurangan of Pondicherry. He cites inscriptions to establish that "the names of azhvars were well-known to the people long before the canonization of nalayira divya prabandham" and that "the study and recitation of the sacred hymns were continuously carried out at various important centres, and not completely lost, as suggested by the guru paramparai accounts."

Pandurangan further points out that there were Vishnu Shrines antecedent to the recovery and compilation of the Divya Prabandham by Nathamuni, and that the omitting of hymns on these shrines, especially those located in Kongu land (to-day's salem, Namakkal, Coimbatore, Karur), should be explained as that no Azhvar hailed from thereabouts and that "the activities of Nathamuni for rediscovering the sacred hymns of Azhvars were mainly confined to Pandya, cola and Kerala countries, but not to Konku region" which witnessed wars through his time, and "the situation would not have permitted Nathamuni to undertake a journey in the war-torn region for his sacred mission."

The mystery does persist about the non-inclusion of some ancient shrines in the traditional list of 108 shrines. These shrines as have been omitted were also possibly hymned by the Azhvars, but were not known to Nathamuni. Pandurangan's view is that Nathamuni gathered the hymnal literature by visiting various parts of the Tamil-speaking country (to the exclusion of kongu land), and did not come by the entirety of 4000-verse Divya Prabandham corpus in a single spot and moment of revelation. This thesis need not be read as in conflict with the traditional account of revelation received by Nathamuni, for the entire history of discovery and of science is dotted with moments of accident and of unaccountable revelation which, to the believer, is a matter of the lord's grace.

The article reproduced (English edition of Narasimha Priya, July 2004) here is about Sri Nathamuni, written by Writer Sujatha and Co-authored by his brother T.S. Sundararajan.

Thirumanjanam to Sri Nathamunigal

